

GROOVE

Nummer 5 • 2000 | Gratis musiktidning

Willie Nelson

Slayer

Badly Drawn Boy

Dark Tranquillity

Luke Slater

GURU

– fortsätter att tänja
hiphopens gränser

Morbid Angel • Claude Young • Hell on Wheels • Outsidaz • Ian Pooley • Jimi Tenor

Hösten är åter

Hösten är åter och Groove med den. De två samtalsämnen under sommaren i musikbranschen har varit katastrofen i Roskilde och gratisdistribuerad musik på nätet.

Skillnaderna mellan dem kan tyckas totalt men båda kommer definitivt att föra med sig stora förändringar.

En av anledningarna till piratkopiering (eller vad man nu ska kalla det) via nätet är självklart CD-priserna. Det är inte försvarbart att behöva betala uppemot 200 kronor för en skiva! Att skivbolagen tänker börja sälja via nätet också, men till samma priser som i handeln (!), ger väl en bra bild av nivån på prissättningshysterin just nu. Varför blir någon då förvånad när människor tar saker och ting i egna händer? Artisterna reagerar också. Radiohead uppmantrar sina fans att sprida bootleginspelningar av nya låtar via nätet och Public Enemy går så långt att de uppmanar till bojkott av skivbolagsstyrd försäljning.

Skivbolagen borde inse att den nya tekniken är ett konkurrensmedel som man kan använda, istället för att bara försöka bromsa utvecklingen.

Vad gäller säkerheten på sommarens festivaler borde redan det tragiska dödsfallet i fjol i Hultsfred fått både arrangörer och publik att verkligen inse riskerna med trängseln framför scenerna. Ett år och en olycka senare kommer alla festival- och konsertarrangörer att verkligen tvingas samarbeta och göra områdena så säkra som det går, i första hand genom att bygga mer avspärrningar som delar in publiken i sektioner. Detta är bra. Frågan är om vi som publik lärt oss något. Är det berusade festivalmonstret på väg att förgöra sig självt? Festivaler är ju för många fylleslag där man ibland går och ser ett band. Att helt bygga bort riskerna är en utopi, det inser de flesta, och staket och stängsel rår inte på dålig attityd. För att få festivaler att överhuvudtaget överleva behövs förändringar hos oss alla.

chefred@groove.st

A Guy Called Gerald	sid. 4
Ian Pooley	sid. 4
Outsidaz	sid. 5
Fem frågor till...	sid. 5
"Mister Music – bättre än..."	sid. 5
Svenska Akademien	sid. 6
"Jag mötte Lassie..."	sid. 6
Morbid Angel	sid. 7
Fåntomas	sid. 8
Hell on Wheels	sid. 9
Festivalen på Gärdet	sid. 10
Hipocrisy	sid. 10
"Förvirringens tider..."	sid. 12
Dark Tranquillity	sid. 13
Jimi Tenor	sid. 14
Guru	sid. 14
Slayer	sid. 16
Claude Young	sid. 19
Willie Nelson	sid. 20
Badly Drawn Boy	sid. 22
Luke Slater	sid. 23
Recensioner	sid. 25
12" recensioner	sid. 28

Ansvarig Utgivare & Recensionsansvarig
Per Lundberg Gonzalez Bravo,
info@groove.st

Chefredaktör
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, bilder@groove.st

Layout Henrik Strömberg

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Miriam Fumarola

Web Michael Stooss

Grooveredaktion
Dan Andersson
Gary Andersson
Niclas Ekström
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Fredrik Eriksson
Johannes Giotas
Johnny Jantunen
Robert Lagerström
Pigge Larsson
Karin Lindkvist
Per Lundberg G.B.
Björn Magnusson
Thomas Nilson
Thomas Olsson
Tove Pålsson
Max Sarrazin
Daniel Severinsson
Magnus Sjöberg
Peter Sjöblom
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Ebba von Sydow

Magazine Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

Web <http://www.groove.st>

Omslagsbild: Guru, fotograf okänd

För icke beställt material ansvaras ej.

Upplaga 50 000 ex.

Geson Skandiatrickeriet AB

Mike Patton, Fåntomas
sid. 8

Peter Tägtgren, Hipocrisy
sid. 10

Kerry King, Slayer
sid. 16

Axe & Zee, Outsidaz
sid. 5

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

HYPOCRISY "Into The Abyss"

Peter Tägtgren, mannen bakom Pain är tillbaka med sitt Hypocrisy och en ny mangelplatta! Här sparas det inte på krutet! Peter och hans mannar har gjort det igen. "Into The Abyss" är ett mästerverk och det ultimata Death Metal albumet!

NB5292 NUCLEAR BLAST

FESTER "Silence"

Re-release av detta klassiska norska Death-Metal anthem. Ingen skivsamling är komplett utan detta mästerverk. Nu även med exklusiva bonuspar!

NFR 40 NO FASHION

FIREBIRD "Firebird"

Frukterna av Bill Steer (ex-Carcass), Ludwig Witt (Spiritual Beggars) och Leo Smees (Cathedral) samarbete i en ny, flummig och tung stjärnkonstellation. HÅRDROCK!

CDRISE 31 MUSIC FOR NATIONS

KILL II THIS "Trinity, Voodoo, Vice..."

Stor och brutal tung andra platta från bandet som efter den bejublade turnén tillsammans med Slipknot nu bara blir större och större! Hemma i England hör de nu till de allra största. Kill II This är här för att stanna!

TORMENT 3 VISIBLE NOISE

EDGUY "Savage Poetry"

Numera ett av de absoluta toppnamnen i världen vad det gäller Power Metal. Går från klarhet till klarhet med en fan-skara som växer lavinartat. Detta är bandets senaste platta. En nyinspelning av deras absolut första - med originalet som bonus-CD! Dubbel-CD till enkelpris! Sverige-turné i höst!

AFMCD 35 AFM

TODAY IS THE DAY "Live Till You Die"

Äntligen! Live-platta från bandet som succé-artat spelade förband åt Neurosis, och sändes i P3-jive efter det. De är mäterliga och tunga i studion, men live på scenen är de i sitt rätta element. Förutom de utmärkta livespären inkluderas även några skruvade och krossande studio inspelningar.

RR 6457 RELAPSE

MORBID ANGEL "Gateways To Annihilation"

Virtuoserna Trey Azagthoth och C.o är tillbaka med sitt sjunde album. Morbid Angel sätter en ny standard inom Metal scenen med sitt nya album, precis som man gjort med varje nytt alster sedan starten. Inspelad i Morrisound Studios med Jim Morris som producent.

MOSHCD 235 EARACHE

NILE "Black Seeds Of Vengeance"

Ny platta med bandet som med denna platta kommer att uppnå world-domination. Redan med genombrotts-verket "Amongst The Catacombs Of Nephren-Kah" tog de ett stort kliv framåt. Detta Metal mästerverk kommer med de egyptiska gudarnas hjälp att få NILE kröna till Metal-farao!

RR 6448 RELAPSE

MACTÄTUS "Complex Bewitchment"

Storslagen, symfonisk, bombastisk Black Metal från Norge, med ett av de band som tillsammans med Dimmu Borgir och Cradle Of Filth går i spetsen för denna genre. Tekniskt fulländat, grymt, rätt och aggressivt på samma gång som majestätiskt och atmosfäriskt. Magiskt!

NPR 80 NAPALM

PLAY THAT
HOUSE OF KICKS STUFF
AGAIN AND I'LL KICK
YOU OUT!

Killen heter Gerald

A Guy Called Gerald (Gerald Simpson) är kanske mest känd för låten *Voodoo Ray* från 1988, som var den första stora engelska techno-hiten och som Gerald gjorde det klassiska misstaget att sälja bort rättigheterna till – du har hört det förr: fattig svart artist blir blåst av skivbolaget. Det enda människan lär sig av historien är att människan aldrig lär sig något av historien. Gerald gick vidare och var en av de tidiga pionjärerna inom jungle, vilket bland annat resulterade i det minimalistiska drum'n'bass-mästerverket *Finley's Rainbow*, med Gerald's då okände kompis Finley Quaye på sång. Alldeles nyss kom så A Guy Called Gerald senaste album *Essence* ut.

På omslaget syns ett par mitt uppe i en kyss. Varför?

– Mmm. Jag ville ha en bild på mig på omslaget, så jag letade upp en fotograf... Det är faktiskt jag och min flickvän, fotografen tyckte att vi skulle ta en bild där vi kysstes, för det är inte lätt att i Amerika hitta blandade par som kysser varandra, i alla fall inte i media. Så vi tänkte, vi ser vad som händer. En del människor kommer säga att det inte är sant, en del kommer säga att så gör man inte, sånt händer inte.

Vad är tanken med albumnamnet? *Essence* av vad?

– *Essence* av allting. Vi är alla delar av samma element, vi kommer alla från samma sak. Den första vågformen, saken som störde partiklarna som skapade människan, det som håller samman allting är *essence* av allting. Det som skapar liv. En del personer är religiösa och kallar det Gud, medan andra är mer vetenskapligt lagda...

Gerald spinner vidare i ett längre resonemang om universum, om hur allting lever och andas. Det är bara en fråga om tidsperspektiv. Med albumet *Essence* vill han förmedla sina tankar om livet, universum och allting.

Så snart Gerald vågar ska han fråga Annie Lennox om hon vill sjunga på en av hans låtar. Håll inte andan tills dess.

Henrik Strömberg

Ian Pooley

Inget liv utanför musiken

text: Gary Andersson • bild: Mattias Elgemark

Ian Pooley är tysk. Han är krullhårig, satt och bär rymliga kläder i jordiga färger. Viktigare än så är att han gör musik, svängig – på gränsen till het – organisk elektronisk musik.

I Mainz utanför Frankfurt sitter han allt som oftast och pular med sin maskinpark. Om han inte gräver nere i någon av stadens två skivbutiker förstås. Han räknar upp sina intressen:

– När jag inte gör egen musik lyssnar jag på musik. Jag har inga andra hobbies.

Mainz har allt Ian behöver; lugnet, studion hemma i lägenheten och närheten till flygplatsen.

– Jag reser mycket i och med att jag DJ:ar utomlands, så det är bra att ha nära till flygplatsen, konstaterar Ian. Jag spelar någonstans varje vecka; regelbundet i Bryssel och Barcelona, men även i USA, Kanada och Australien. Och Japan så klart.

Bland influenserna räknar han in Charlatans, Stone Roses, Marvin Gaye och brasiliansk jazz. Och hiphop.

– Jag har alltid köpt eastcoast-hiphop, spåret *Spicy Snapper* från min nya platta *Since Then* är väldigt mycket hiphop.

– I Tyskland klev hiphopen upp ur underjorden för två år sen. Bra skivetiketter är Yo Mama [Hamburg], Benztown [Stuttgart] och Showdown [Hamburg]. Bästa artister tycker jag Deichkind, Eins Zwo, Doppelkopf och 5 Sterne Deluxe är. Kolla in dem om du får chansen!

Ian visar sig inte helt oväntat vara en skivnörd. En metodisk skivnörd. En metodisk tysk skivnörd.

– Jag vet inte hur många skivor jag har men jag letar alltid igenom second hand-butiker när jag är ute och reser, säger han och viftar med tre påsar fulla med vinyl. Mina skivor fyller studion, källaren och större delen av vardagsrummet. 75-80 procent av alla plattorna kan jag utantill, jag

behöver inte anteckna på dem, säger Ian utan något som helst skryt i rösten.

Utvecklingen från hans förra platta *Meridian* går mot mer levande och latino-osande känsla med gitarrer och följsam sång.

– Jag försöker inte göra dansmusik, jag gör cool musik.

De två plattor du släppt, innehåller de cool musik?

– Ja, det är cool musik. Det som betyder nåt är att mina vänner gillar dem. Och det gör de.

Outsidaz

Zee och Axe tuggar rim i New Jersey-rapparna Outsidad. Axe är trött och lägger sig genast på en bänk, men Zee är pigg och rullar en joint samtidigt som han förklarar att han inte lärt sig att rappa av någon. När han var yngre spelades mycket oldies, doo wop, soul och hela skiten. Nu är han en del av nya hip-hop-klicken Outsidad som bildades när Zee en dag gick in i fel område och stötte på Pace Won. De två insåg snabbt att det bästa sättet att göra upp var att battle och efter tre timmar med ivriga försök att övertrumfa varandra bildade de istället Outsidad. Resten av Outsidad har tillkommit när Pace och Zee varit på battles.

Nu är de i Sverige och utgör ett udda inslag när de trotsar värmen med sina dunjackor, de har också med sig några polare som ser ut att vara Mike Tysons äldre och större bröder. Ingen kan följaktligen missa att Outsidad är i stan.

– Vi är aggressiva, det är vår stil, vi är aggressiva i allt vi gör, säger Axe i ett försök att beskriva deras stil innan han drar ner kepsen.

Men Zee är mer pratglad och

Mattias Elgemark

berättar om sitt samarbete med Fugees och att det var genom dem Outsidad hamnade på sitt nuvarande skivbolag. Om jämförelserna med Wu-Tang Clan säger han:

– Anledningen till att vi blir jämförda med dem är att vi är många och att de var extremt innovativa precis som vi. Men de håller på med sin kineskung fu-stil medan det enda vi håller på med är battle-rap.

Zee håller sedan en lång utläggning om vad battle går ut på, precis som om jag var helt ovetandes om fenomenet, men den är rejält underhållande och jag låter honom hållas.

– Vi började rappa för att förnedra din favoritrappare, fattar du? Det är som en sport för mig och om du och jag går på en klubb och din favoritrappare är där så vill jag att när du går därifrån så ska du inte tycka det längre, jag ska vara din nya favoritrappare, säger Zee innan han ställer sig upp och börjar sjunga på en ragga-låt. Lektionen är tydligen över.

Björn Magnusson

Mister Music - bättre än telefonsex

RING!!! Telefonen ringer ilsket.

– Hej! Det här var från Mister Music, säger en pigg kvinnoröst.

– Jaha? Och vad har jag gjort er?

Kvinnorösten skrattar tillgjort.

– Känner du till Mister Music... (läser i sina papper), Niclas?

– Ja, tyvärr, säger jag sanningsenligt.

Vid det här laget rusar tankarna genom huvudet på mig, det måste vara ett practical joke, men vem står bakom? Kan inte placera rösten.

– Vi har ett fantastiskt erbjudande den här veckan. Fyra stycken CD-skivor, endast 39 kronor styck... Vad gillar du för musik, Mikael?

– Bulgarisk folkmusik.

Tystnad.

– Oj, sån't säljer vi inte, men vi har en samling med countrymusik, kvittrar kvinnorösten. Garth Brooks och sån't.

Nu börjar jag inse att det här inte är något skämt. Kvinnan med den fånigt peppade rösten är en äkta telefonförsäljare.

Mister Music (undrar hur han ser ut, egentligen?) har valt ut MIG som kandidat till deras extraerbjudande.

– Vi har allt, förklarar försäljarpigan, både pop, rock, dans och country!

– Det är fler än två saker, säger jag med bästa bessenwerröst.

– Va?

– Du sa "både", det antyder att du pratar om två musikstilar, inte fyra.

Hon skrattar sitt lilla ansträngda skratt.

– Du är rolig, du. Ska du inte slå till?

– Vem? Dig?

– Nej, ska du inte köpa vår danssamling, den är jättebra. Vi har sålt hur mycket som helst av den.

– Då borde ni inte behöva trakassera mig.

– Pop-plattan är också...

– Rund?

Jag hör att jag tillhör kategorin besvärliga kunder.

Antagligen har de en särskild dödskallemärkt pärm för sådana som mig. Jag hoppas det.

– Rock-CD:n har de senaste hitsen, maler hon på. Bon Jovi, Tina Turner...

– Kan jag få tala med herr Music? frågar jag med uppriktigt röst. Eller kanske Mrs Music kanske? Jobbar hon idag?

Vid det här laget tycker man att skivmånglerskan borde inse att jag inte kommer köpa någon apdålig CD-samling med dyngig listpop av henne.

– Åh, kom igen nu, Magnus, säger hon med irriterad röst (som hon säkert lärt sig på någon försäljarkurs för överambitiösa flickscouter). Det är klart att du vill ha en CD, de kostar ju bara 39 kronor!

– Kan jag få ditt telefonnummer, så kan jag ringa upp dig ikväll?

– Jag kan inte lämna ut mitt hemnummer, säger hon surt.

– Nä, du vill väl heller inte ha någon idiot som ringer hem till dig, antar jag?

KLICK.

Niclas Ekström
petterniclas@penis.com

fem frågor till...

Scott Hill,
sångare och
gitarrist i
Fu Manchu

Varför gillar ni Sverige så mycket?

– Varje gång vi kommer hit får vi spela på allt större ställen, ni svenskar verkar förstå och uppskatta tung rock.

Skulle du kunna tänka dig att bo här?

– Nej det är för mörkt och kallt. Eftersom jag är född och uppvuxen i Kalifornien skulle jag sakna värmen och beachlivet alldeles för mycket.

Kommer ni att fortsätta producera era plattor själva?

– På plattan *Action Is Go* testade vi Y Juenger (*White Zombie*) men var inte nöjda. Soundet blev för snällt och tillrättalagd. Eftersom vi själva vet hur vi vill låta fixar vi numera det mesta på egen hand.

Stämmer ryktena om en ny platta?

– Vi beräknar gå in i studion under hösten och förhoppningsvis kunna släppa den i början av nästa år.

Kommer texterna som vanligt att handla om beachlivet?

– Kanske inte. Den här gången kommer nog mycket att kretsa runt science-fiction, UFO och Bermudatriangeln. Men det är klart, en och annan beach-låt kommer säkert med.

Thomas Olsson

På bred skånska

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Svenska Akademien bevisar att svensk hiphop inte bara handlar om hårda killar från förorten som valt hiphop istället för kriminalitet. De är helt vanliga snubbar som gillar att göra musik.

Svenska Akademien med rötterna i Landskrona har bara funnits i knappt ett år och har inte ens spelat in en ordentlig demo än. Men de är ändå ett levande bevis på att Sveriges hiphopsceen vandrar på glödande kol. Bandet levererar skön undergroundhiphop med varierade och bra beats gjorda av Don Cho (Simon) och Ristobar (Kristoffer). Den senare och Sture Allén (Martin) rappar sedan på bred skånska om exempelvis: *MC:s får knull i rumpa/tillbaks till bollibompaltight som en kroppstrumpaldet är giftiga rim jag dumpar.*

Att de valt svenska tycker Martin är självklart eftersom man rappar som man pratar.

– Vardagsmetaforer är omöjliga att använda om man inte är född i ett engelsktalande land. Säger jag till exempel att någon är ond som fluortanten fattar alla i Sverige födda typ -69 och framåt vad jag menar.

Även om två tredjedelar av bandet numera är bosatta i Stockholm hämtar de inspiration till sina rim i sin hemstad, vilket framgår tydligt i en låt som *Tvåsexett*. Rhymes om "skåningar med gröt i sin hals" vittnar dock om en hälsosam självdistans. Martin tycker också det vore kul om fler rappade på dialekt. Han har inte hört så mycket på "de värsta bonnmålen, förutom skånska", och är trött på standardfraser som "kickar, flexar och håller fortet". Han vill att Svenska Akade-

mien ska vara nyskapande och tycker inte att svensk hiphop i allmänhet är särskilt intressant. – Beatsen är snygga ljudmässigt men låter som ett tvärsnitt av amerikansk east coast-hiphop, sedan kommer en förortsskille med lite street-anknytning som knappt kan rappa... Jag förstår varför Björn Ulvaeus kallar det "prata över en takt"!

Martin är själv inte typen som alltid hänger på olika jams och bara umgås med b-boys.

– Jag skiter inte hiphop och jag sover inte hiphop... Jag lyssnar på hiphop och pular med hiphop. Om någon är punkare eller dubfantast spelar ingen roll, bara det är en snöig människa hänger jag gärna med honom. Jag dras inte till folk bara för att de har stora byxor!

(En trelätars demo är på gång, kontakta bandet på virche@spray.se)

Svenska Akademien

Jag mötte Lassie...

Tänkte ägna det här utrymmet till att berätta om ett samtal jag hade med Primal Scream på backstage-området i Hultsfred efter deras spelning i somras. Vi pratade om idoler vi mött och jag fick höra en hel del intressanta historier. Det började med att jag pratade med gitarristen Andrew Innes och han frågade mej om jag hört om Rod Stewart. Eftersom jag inte hade det sprang han och hämtade Duffy som berättade historien, han å andra sidan frågade om jag hört historien om Lemmy och det ropades på Mani som berättade den. Efter ett tag stod jag i mitten av en Primal Scream-cirkel som alla liknade barn på julafton som ville berätta om vilka idoler de träffat. Nu verkar väl hela denna krönika vara rent skryt men vad jag försöker få fram är att det finns idoler där ute som är precis som oss andra dödliga och blir till sig i trasorna när de träffar idoler och att

även de glömmet bort sin egen stjärnstatus och står där som lallande får ibland.

Hur som helst så satt Mani i en TV-studio med Lemmy och fick en guldplatta tilldelad sig. Mani gav plattan till Lemmy som tack för allt Motörhead gjort för att Mani överhuvudtaget skulle börja spela musik. Lemmy sa tack, visade med miner och ton att där gick gränsen. Man tackade för inspiration och höll sig sen på avstånd. De berättade alla exalterat att Lemmy utstrålar tuffhet. De hade sina egna Lemmy-historier men Duffy tog ändå priset med en som utspelade sig på en bar i Los Angeles och innehöll ett par blondiner, en tub lim och en massa kokain.

Det berättades också om när Primal spelade i Hammersmith Palais och Joe Strummer kom in i logen efteråt och sa att Primal var ett kanonband. Och när Andrew berättar det står ögonen stilla på honom och han säger gång på gång: "Fattar du? Joe Strummer i Hammersmith Palais säger att vi är bra?" Fattar du? Joe Strummer? I Hammersmith? Vi gick ner

på knä, du vet – we're not worthy."

Det berättades också om hur de brukade träffa Robert Plant nere på posten (!) och hur han alltid började dra gamla blueskrönor och hur de alltid blev stående där i en tre-fyra timmar. Det berättades om Rod Stewart, Steve Jones och ett underbart närande hat mot vedträet Lou Reed.

Så tänk på det nästa gång ni ser Ozzy handla bananer på 7-Eleven eller Ingmar Bergman köpa potatis på torget, även om det går åt helvete finns det alltid nån som vill höra din historia. Och du gick ju i alla fall fram.

Mathias Skeppstedt, augusti 2000
petshopboy666@hotmail.com

Andliga svarta dimensioner

text: Johnny Jantunen

Morbid Angel är för många det mest betydelsefulla death metal-bandet någonsin. Deras två första plattor *Altars of Madness* och *Blessed Are the Sick* bröt ny mark, begrepp som snabbhet och tyngd fick en helt ny innebörd. En ny typ av brölände sång föddes. Och det är svårt att hitta något som låter bättre idag.

Gitarristen Trey Azaghot glider väldigt ofta in på andlighet då jag intervjuar honom inför releasen av nya plattan *Gateways to Annihilation*. Jag undrar vad som skiljer Morbid Angel från idag jämfört med för tio år sedan.

– Med de första plattorna var vi mycket inne på att skala av saker som hindrade oss i livet. Företeelser som man inte alltid var medveten om. Som påverkan ifrån annat och andra. Vi bar på idéer och visioner som egentligen var andras. Men vi trodde att det var våra.

Kan du ge några exempel?

– Vi bar på andras moral, föräldrars förväntningar, samhällets värderingar och så vidare. Ibland på ett omedvetet plan. Då man gör tvärtom vad som förväntas är man fortfarande fast någonstans. Annars skulle inte behovet att revoltera mot

något finnas överhuvudtaget. Det gäller att *frigöra* sin energi och rikta den rätt för en själv. Och att *aldrig* kompromissa.

Har ni lyckats med detta?

– Vi har lyckats ganska bra. För några år sedan var det första steget mer eller mindre klart. Vi hade hittat vår inre kärna utan projiceringar på annat. Sedan byggde vi artistiskt vidare på det som verkligen var vi.

Redan på förhandskassetten låtititlar kan man avläsa ett stort andligt intresse. Samtidigt har jag hört ryktas att det hos Morbid Angel finns intresse för den indisk-amerikanska läkaren Deepak Chopra. Chopra kombinerar modern västerländsk läkekonst med uråldrig indisk visdom. Han har på senare år blivit ”kändis-guru” i USA.

– Deepak är min andlige vägledare!

När Trey säger detta blir jag så paff och mållös att jag glömmer att fråga om han brukar träffa honom. Vid detta tillfälle uppstår turbulens i min inre dialog. En av världens brutalaste hårdrocksgitarrister har en kärleksföreläsning som vägladare! Death metal-scenen innehåller tydligen mer än man kan tro. Jag undrar istället om texterna.

– Det är mycket som jag varit inne på tidigare och det som Chopra skriver om i sina böcker. Att bli integrerad i sig själv och *inse* sin oändliga potential. Detta vill vi förmedla med vår musik. Och det är självupplevt så vi vet vad vi pratar om.

Hur gör man då?

– Genom att arbeta andligt med sig själv. Själv har jag mediterat hela livet. Jag har hittat mitt sätt att vara kreativ på. Kreativiteten är väldigt viktig och det gäller för alla att hitta sin grej. Chopra passar mig. Men kanske inte alla. Sök och du kommer att finna.

Vid detta tillfälle tänker jag på att Trey låter mer som en indisk guru än en medlem i Morbid Angel.

Är det inte ovanligt att ett stenhårt band som Morbid Angel är så starkt inne på andlighet?

– Jag vet inte, kanske.

Vad beror den kombinationen på i ert fall?

– Jag tycker inte att det är någon idé att spekulera i detta. Det är som det är. I livet händer det saker hela tiden och det gäller att hitta sitt flöde. Det har vi gjort så varför fråga varför (skratt)?

Trey avslutar intervjun med att hylla det udda ”hårdrocksbandet” Gathering.

– Jag ÄLSKAR Gathering! De har influerat oss starkt till nya plattan. Jag har stor respekt för dom. Och de som inte har hört dom – kolla in!

- Vårens och sommarens stora hit kommer nu på singel! Det är David Sandström som med sitt projekt Text ger ut gospel/reggae-låten *Sound is Compressed*; *Words Rebels and Hiss*. Bara att slå på radion och njuta.
- Ny svensk etikett vid namn Kred släpper under hösten bland annat skivor med Awa och Bravo6. Kred opererar under storbolaget Sonys vingar.
- “We realized we’re making viable music, We can’t stop. We can’t end on a down note.” – Mike McCready, gitarrist i Pearl Jam som funderade på att lägga av efter det som hände på Roskilde i somras.

- Snart släpps den andra singeln från The (International) Noise Conspiracys album *Survival Sickness*. Denna gång har valet fallit på låten *The Reproduction of Death*. Som bonus medföljer ett tidigare osläppt spår och dessutom en remix av förra singeln *Smash it Up*. Bakom remixen står Tricky som på sin egen kommande platta låter oss ana lite rädare tendenser. Trickys släkting Finley Quayes låter på sin kommande platta väldigt trevlig, förutom i spåret *Spiritualized* där han verkar imitera (numera gubbiga) Frank Black.

- Red Snapper släpper nytt album på Warp inom kort. Den sampler på *Our Aim Is to Satisfy Red Snapper* som Groove fått höra tyder på att skivan är bandets bästa hittills.
- *Wish I Was in Heaven Sitting Down* är titeln på R.L. Burnside's kommande skiva på Fat Possum Records.
- Kommer ni ihåg Paul Rein? Han med hiten *Stop!* Inte? I vilket fall som helst så är hans nya uppgift här i livet att skriva låtar till ingen mindre än Christina Aguilera. Album kommer under hösten.

- A Forest Festival kallas det när Jerry Johansson, Peter Scion och amerikanska låttarod spelar på Oceanen i Göteborg 4 oktober. En hel kväll med sitarer och kärv akustisk psykedelisk folkrock.
- Under hösten får Bommens salonger i Göteborg besök av popsnickaren Lloyd Cole.
- Nu finns den! Nya singeln från U2! *Beautiful Day* lyssnar man på www.u2.com. Ja! Den är jättestor!
- Bäst just nu enligt DagensArbete: Stuck Mojo, Wyclef Jean, Yo La Tengo, MC 5, Millencolin, Oasis, Entombed, Roy Orbison, Primal Scream, Dr Dre och Corrs.
- Skivbolag som fyller tio år står som spön i backen. Förra året var det Matador och Warp, i år City Slang, Talkin Loud och Ninja Tune. Det sistnämnda firar med att släppa en box med tre CD eller sex vinyl-album.
- Största frågan just nu i Stockholm: Vem är det som dejtår Carola? Skicka svaren till info@groove.st så lovar vi att belöna er rikligt.

Så tajt att det gör ont

text: Mathias Skepstedt • bild: Mattias Elgemark

Efter mycket om och men lyckades jag få en intervju med metallens eget all star band. Med ex-Faith No Mores Mike Patton i spetsen marscherade ex-Slayers Dave Lombardo, Melvins King Buzzo och Mr Bungles Trevor Horn in på Arvikafestivalens backstageområde. De var högljudda och på strålande humör efter dagens lyckade spelning. Managern sade åt mig att blir det tyst så går de och ingen jävlas med Dave.

Fantomas är Mike Pattons skötebarn. Det är han som skrivit all musik och sedan skickat kassetter till, som han säger, de bästa musiker han visste och bad dem spela i bandet. Patton gör diverse ljud med synthar och sin röst medan Lombardo spelar trummor, Buzz gitarr och Trevor bas. Nya skivan är något av det mest extrema som finns. Den är 38 minuter lång och har lika många låtar. Musiken som strömmar ur högtalarna får meckprojektet Mr Bungle att låta som ett tillrättalagt Wham. Nej, detta är ingen lättlyssnad muzak, detta är extremt korta och hårda skisser till en ABC-bok för musikstudenter i utförsbacke. Live är det ännu värre, de kör de flesta stycken från plattan blandat med en Burt Bacharach-cover och ett Slayer-potpurri som får håren att resa sig på armarna. Det är så tajt att det gör ont och alla står djupt koncentrerade och väntar på tecken från dirigenten Patton. Under intervjun pratar de alla i mun på varandra medan managern matar dem med vodka och whisky i plastmuggar.

Hur mycket repar ni?
Buzz: För mycket!

Patton: Vi repar nästan aldrig. Om vi repade mer skulle vi vara headline på den här festivalen.

Lombardo: Vi repade skiten ur oss innan vi spelade in plattan.

Patton: 6 dagar, 14 timmar om dagen.

Lombardo: Från 11 på morgonen till 2 på natten. Med en timmas rast.

Patton: Det är enda sättet att lura din hjärna till att spela sådan här musik. Upprepning. Upprepning. Tills du är helt jävla uttråkad och av misstag spelar rätt.

Var hela skivan klar i huvudet när ni gick in i studion?

Buzz: Tyvärr ja!

Patton: Allt var klart innan jag bildade bandet.

Vad tänkte du dig när du började skriva musiken?

Patton: I början hade jag ingen aning. Jag visste att jag ville göra riktigt tung och äcklig musik. Jag har fortfarande en massa aggressioner i mig sen tonären

som jag aldrig blev helt av med. Sen började jag dissekera musiken mer och mer och insåg att jag ville bryta ner låtarna till kortare och snabbare delar. Men mest är det nog för att man inte kan gå in i en skivaffär idag och köpa en bra, hård skiva.

Bildade du bolaget Ipecac för att kunna ge ut Fantomas eller var det complete control du var ute efter?

Patton: Complete control kom senare. Jag hade gärna sålt skivan som en billig hora till högstbjudande om bara nån varit intresserad. Men ingen ville ha den.

I höstas släppte Melvins tre album samtidigt på Ipecac. Ett vanligt hårt, slött Melvins-album, *The Maggot*, ett lugnt, stämningsfyllt, *The Bootlicker*, och ett med olika gästsångare såsom Foetus, David Yow från Jesus Lizard, Hank Williams III, Tool med flera. Och nu skall Ipecac släppa tre livealbum med Ministry, ett från varje turné de gjort de senaste åren.

Var kommer den här trippelprylen ifrån?

Patton: Åh, Ministry är en lång, elak historia som jag inte vill tråka dej med, men jag tror inte Ministry-grejen kommer att bli av. Men Melvins-trippeln kommer till Europa i höst.

Bra, den är helt suverän.

Patton: Har du hört den?

Jag köpte den i USA.

Buzz: Det är den bästa skiva som någonsin givits ut.

Patton: Av det bästa bandet i musikhistorien.

Det går också rykten att du ska sjunga med det schweiziska bandet Young Gods?

Patton: Jag försöker verkligen. Men det är svårt och går trögt. Men jag försöker verkligen. Jag tror att det kommer att funka. Goda saker kommer till den som väntar. Nu är jag bara tålmodig.

Buzz: Berätta om festivalen. Varför är det så mycket goth-band och massor av goth-kids?

Patton: Exakt, ser folk ut så här? Om man går in på en pizzeria, är det vad som kommer att möta en?

Buzz: Och var är all svensk dödsmetall? Jag har inte hört en jävla ton sen vi kom hit. Vad är det som händer?

Lombardo: Var är Meshuggah?

Patton: Ja, var är dom? Helt jävla suveränt band?

Buzz: Varför spelar inte dom här? Vi hopades på det.

Fantomas

Trio som debuterar igen

Hell on
Wheels

text: Gary Andersson
• bild: Mattias Elgemark

Slingrig, intensiv och charmig musik. Jag suggs mer och mer in i CD-ROM:ens tre spår. Stockholmska Hell on Wheels har funnits i drygt fem år men i höst kommer debutsingeln i Sverige, kärlekshyllningen *What is the Influence*.

Bandet kunde lika gärna hetat Captain Cool, men över en matbit och lite rödvin slog man fast att Hell on Wheels var ett bättre bandnamn. Jag tror det var rätt beslut.

Första scenframträdandet gick av stapeln på en nyårsfest 1993/1994 i en IOGT-NTO-lokal. Sångaren Martin hade hoppat av bandet och kvar var bara rytmsektionen Åsa och Johan samt gitarristen Richard som tog över mikrofonen. Hell on Wheels har levt vidare som powertrio sedan dess även om olika musiker hoppat in lite då och då under årens lopp. Första riktiga spelningen var på en lokal pizzeria med ett dussintal personer i publiken, mestadels kompisar. Och som alla band harvade de sedan vidare i replokalen. – Vi hade dåliga reptider innan vi bytte replokal efter ett tag, säger trion i mun på varandra. Det blev mycket bättre när vi delade lokal med bara ett band som heter Cajun Hurricane, då kunde vi köra mycket. – Ja, det var ett lyft, fortsätter Richard.

Även när vi kom på att sänka volymen i replokalen, då kändes det som på riktigt. Kanske...

Att börja förstå vikten av dynamik i musiken brukar vara ett steg i rätt riktning. Det mesta av låtmaterialet jag hört byggs upp av stämningar, tålmod men även av urladdningar.

– Fullängdaren som släpps nästa år är redan inspelad och färdig. Det är en extrem blandning i materialet, vi har bra flyt, enas bandet om.

Bland de 13 låtarna på den kommande skivan finns fem år gamla låtar som ratats och kommit tillbaka i ny skepnad. Allt eftersom bandmedlemmarna blivit äldre har låtarna förändrats. – Plattan har blivit poppigare och lugnare än vi väntat oss, men den är full av konstiga ljud. I början sa folk att vi lät som Pixies, men häromdan var det någon som sa att det lät som Robyn. Men visst, självklart färgar det man lyssnar på av sig på det man gör.

Producerat har Fredrik Norberg gjort, men två av spåren spelades in i Skåne med The Mopeds.

– Det var otroligt kul att spela in plattan, men ibland kände man sig verkligen som en nybörjare, ”Får jag ha en åsikt här tro?”

Men bandet har redan släppt låtar på skiva. Amerikanska independentbolaget Urinine Records gav ut en EP med dem för ett par år sedan i USA och så medverkade de på en (”lätt sågad”) tribute-platta till Supertramp på samma bolag. ”Modern tid” för bandet är annars efter spelningen på Emmaboda 1998 då de insåg att de var bättre live än på demo. Nu återstår att se om någon köper deras musik på CD i Sverige också.

Nöjdast blev de ändå när de märkte att skivbutikerna Pet Sounds gjort ett eget fack för Hell on Wheels-skivor. De har redan en stor påse fylld med lappar och rullband fulla med låtidéer så kanske kommer det facket att fyllas ut.

Alla
plattorna
du söker!
Gå på
skivmässor

Sveriges bästa Skivmässor!

SOLNA Lör. 30/9 kl.10-16 (Solnahallen)

GÖTEBORG Lör. 7/10 kl.11-16 (Valhalla Sporthall)

JÖNKÖPING Lör. 4/11 kl.10-15 (Kulturhuset)

KOLLA: www.recordfairs.com

Ett GIGANTISKT sortiment. Över 100 olika säljare – från Tyskland, Japan och hela Sverige. ETT OSLAGBART UTBUD!

Arr. SUNJAY
tel. 0513-12345
sunjay@sunjay.se

Underworld Live; **EVERYTHING
EVERYTHING**

CD / september, DVD / oktober

www.jbov.com **JBOV**

Äntligen kan de dansa igen, där längst fram, barfota i gräset till tonerna av Turid, Träd gräs och stenar, En halvkökt i folie, Anitas livs, Gudibrallan och Love Explosion, de är samlade igen med fler gråa hår än sist men batikskjortan hittades längst in i garderoben. Då, Festen på Gärdet, USA ut ur Vietnam! Anarkism, spela själv, bygg dina egna instrument av konservburkar, pinnar och ståltråd, "Peace brother"! Nu, festen på Skeppsholmen. Men det spelar ingen roll, gräset är lika grönt där och musiken nästan bättre. Äntligen har någon lyckats få ut dom, nu gubbar och gummor, möten, välkända ansikten, lite ärrade men själaglada hoppar de igen till tonerna av en träskfiol och bongotrummor. Förener eder gammal och ung! Dansa till hiphop och punk! Kanske för unga för att ens ha legat i barnvagnen då. Då 1970, poliser, gratis, uppror. Nu, tillstånd, 200 kronor, inhägnat. Men det spelar ingen roll, vi lämnar över oss åt det väsentliga – musiken och dansen. Den eviga solen kommer att lysa över er.

Jonas Elgemark

Festen på Gärdet

Jonas Elgemark

No Pain, no gain

text: Johnny Jantunen • bild: Johannes Giotas

Peter Tägtgren är en mycket målmedveten ung man, det genomsyrar hela hans uppenbarelse. Denna inställning har gett resultat. Han är ledargestalt för det respekterade death metal-bandet Hypocrisy och de flesta känner säkert också till hans teknokonstellation Pain vars singel sålt guld. Han lever också på att producera andra, Dimmu Borgir till exempel.

– Jag har alltid drivits av utmaningar och gett mig fan på att ro iland med grejer. Då jag var liten gjorde jag mycket djävulskap, brände ned hus och så. Som tur var så slutade jag i tid. Jag är väldigt rastlös, har till exempel aldrig läst en bok. Jo, en bok om närkontakt med utomjordingar som jag rekommenderar, säger Peter allvarligt.

Det är en gåta hur festivaler som Hultsfred och Roskilde år efter år missar eliten av death metal i sina bokningar. Men i år var det i alla fall Hypocrisys tur. Man kan ju undra hur mycket det beror på uppmärksamheten kring Pain?

– Jag hoppas verkligen att det inte har med Pains framgångar att göra, säger Peter. Då skulle jag bli förbannad! Men överlag väljer festivalerna dåliga metalband. De tänker väldigt kommersiellt.

Du verkar lyckas med allt som du ger dig in i, jag har hört att du köpt en by?

– Ja, jag tänkte köpa ett hus utanför Ludvika vid en sjö. Sedan var hela byn till salu så jag tyckte att det var lika bra att köpa hela skiten! Jag har en kvinna och två barn och lever

familjeliv där. Jag har också anställt folk som bygger en studio åt mig i ett av husen.

Peter har en typiskt okomplicerad småstadsmentalitet som kanske kan upplevas som lite självupptagen. Han kan inte tänka sig att harva omkring i en van i USA för att slå därborta. Det verkar för rörigt och han säger sig ha växt ifrån slitet. Det är viktigt för honom med familjelivet och att kunna dra sig undan och koncentrera sig på sina projekt. Rock'n'roll-liv verkar inte intressera honom det minsta.

– Det är bra att bo långt ifrån allt som har med den här branschen att göra. Så man håller fötterna på jorden.

Vad känner du för Hypocrisys nya platta?

– I början var Hypocrisy väldigt inspirerade av Decide. Sedan blev det experimenterande med goth och depp. Denna gång ville vi bara röja. Plattan har därför blivit väldigt ösig.

Händer det något med Pain?

– Jodå, Pain är för övrigt helt och hållet mitt projekt. En ny platta kommer i höst.

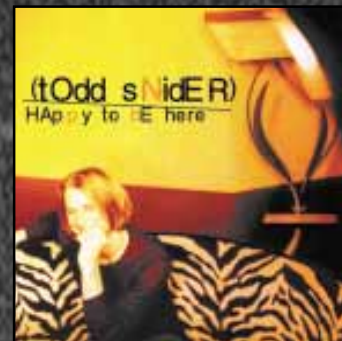
något bättre musik i höst...

AC Acoustics
- **Understanding Music** -
Hyllade i NME för sin energiska pop

the Black Heart Procession
- **three** -
Pressrosorna talar sitt tydliga språk. Årets Mercury Rev?

Todd Snider
- **Happy To Be Here** -
Klassisk countryrock. För fans av t ex Steve Earle. Bra!

The Wisdom Of Harry
- **House Of Binary** -
Pop med personlighet. För fans av t ex PJ Harvey.

Chris Whitley
- **Perfect Day** -
Dylan, Hendrix och Reed m fl tolkas på självfullt sätt. Soul som i själ!

David Poe
Snygg pop av David som spelat med bl a Jayhawks och Beth Orton. Rekommenderas!

the Go - Betweens
- **the friends of rachel worth** -
Lysande pop från levande legender. Årets comeback!

Peaches
- **Teaches Of Peaches** -
Kvinna med punkig attityd, glammig sväng och oblyga texter. Bra!

the Heads
- **everybody knows...** -
Psykedeliskt och hårt men inte utan bra melodier. Lyssna!

Förvirringens tider

– trender är viktigare än kvalitet även inom den så kallade alternativa musiken

text: Johnny Jantunen

000925

000925

5 PHIFE
DAWG

Idag blir musik omodern snabbare än man hinner blinka. Band som för några år sedan var superheta är ofta inte värda idag. Är de alltför kända och säljer i miljonupplagor så är det inte bra. Ta Oasis till exempel. Redan efter succén *What's the Story Morning Glory* kunde man känna att trendvinden svek Oasis. Många som uppskattade bandet i början låtsades som att de alltid föraktat dem. En popälskare utbrast en gång – "Oasis är världens bästa band!" Jag undrade om han införskaffat några plattor med dem. Han svarade att det skulle han aldrig göra. Förklaringen var att han inte VILLE tycka om dem fast de var världsbäst (?!). Att den senaste *Standing on the Shoulder of Giants* verkligen är riktigt svag är en annan historia. Det verkar som att många fick det som de så innerligt önskade. Det är långt ifrån första gången i rock-historien som detta "man får inte bli för känd" gör sig gällande. Då Nirvana 1991 slog igenom med sin makalöst banbrytande platta *Nevermind* hävdade många att de sålt sin själ. Ingenting i musiken tydde på det. De var för kända och "vanligt folk" gillar ju dem. Istället köpte de så kallade musikintresserade plattor med Mudhoney och låtsades ha ägt dem sedan begynnelsen. Först gnälls det över att den stora massan inte köper kvalitetsmusik, men när de väl gör det är det inte bra det heller. Att prata om Nirvana och grungen idag är knappt att tänka på, mer ute kan det knappast bli. Däremot verkar hiphop, gammal soul och electro ha hög coolhetsfaktor. Nu på 2000-talet är det värre än någonsin. Det är lätt att falla in i hetskonsumtion. NYTT NYTT NYTT. Om kvaliteten är låg spelar inte så stor roll, det kommer ju ändå nytt hela tiden och man hinner inte smälta intrycken. Vi lever ju i ett konsumtions samhälle, men att detta även kommit att gälla musik får väl betraktas som oerhört tragiskt. Det var inte så länge sedan musiken stod för

motreaktion och revolution. För individen var musiken ett andningshål när man höll på att kvävas av samhällets unkna värderingar. Visst görs det bra och viktig musik fortfarande. Problemet är att upptäcka den i all stress och hets. Likt en sorts musikbulimiker smäller man på en platta och hetslyssnar, febrilt sökandes efter något att bli överraskad av. Blir man det inte snabbt så dumpar man plattan. Men hjärtat kan inte hetslyssna på det viset. Hjärtat kräver timmar, dagar, veckor, ibland månader för att smälta intryck. Själens och hjärtats behov tid för att känna in musik. Inom klassisk musik

finns kanske den största musikskatten av alla. Flera hundra år späckad med genial kreativitet finns bevarad. Klassisk musik kan ge ett ogenomträngligt intryck för den oinvigde. Men belöningen blir obekvämlig för den som ger sig tid att lyssna. Mycket tid. Men tid var ju en bristvara så det verkar hopplöst. Klassisk musik passar nog inte den robotlike 2000-talsmänniskan. Kvalitet är inte viktigt idag. Musik är inte viktig, för det är inte musik det handlar om längre. Musik har blivit en biprodukt av all kommers runt omkring. Till och med så kallad alternativmusik har påverkats av samhällets klimat och nästan eliminerats. Det är fak-

tiskt fruktansvärt. Vart fan hittar man då någon frizon? Det kan vara befriande att åka ut till landsbygden och leta reda på en musikälskande lantis som inte har förstörts av stadsattityd. Människor som tittar oförstående om man nämner hippa genrebeteckningar. Samtidigt som de äger högvis med plattor med obskyra artister ifrån nämnda genrer.

Uppblandat med Sisters of Mercy, Soundgarden, Mikael Wiehe, Stones, Public Enemy, Primal Scream, Slayer och Autechre. Allt i en salig röra och hjärtat brinner för alltsammans. Trendpåverkan existerar inte. Bara tanken på denna avslappade inställning får mig att börja andas igen. Ställ dessa människor mot storstädernas elitistiska åsiktsmaskiner med sina så kallade trendiga kläder vars största önskan är att sitta och prata smörja i Z-TV. Det handlar inte om jakten på bra musik utan om jakten på en identitet. Denna plastiga, hycklande och meningslösa attityd verkar breda ut sig överallt idag. Men ändå. Man höjer på ögonbrynen då Nina Ramsby i årets första nummer av Groove pratar lyriskt om Backstreet Boys. Eller när Bobby Gillespie i Primal Scream säger att han aldrig surfat på nätet. Så har det förstås alltid varit. De verkligt coola människorna, de som utträtt något, de som skapar trenderna istället för att följa dem, de går sin egen väg.

När jag åkte till Indien förra året insåg jag att fattiga människor som bor på Bombays gator inte behöver bekymra sig om vad som är alternativt eller inte. Och de vet nog vad "street feeling" är för något. *Mina* attityder som jag samlat på mig i Sverige blottades på ett obarmhärtigt sätt. *Min* "okommersiella" musiksmak framstod ibland som en insöad hobby för en hipp kapitalist. Jag insåg också att man lätt kan *inbilla* sig att man går sin egen väg fast man inte nödvändigtvis gör det. Om så är fallet är det upp till var och en att upptäcka detta, och då blir allting så mycket roligare.

Dark
Tran-
quillity

Son of Heavy Metal

text: Peter Sjöblom • bild: Johannes Giotas

Det var det underbara ljudet av en fördom som sprack, när jag fick *Haven* och inte kunde sluta spela den. Längtade hem för att lyssna på den igen. Stannade uppe en extra timme om natten för att höra den ännu en gång.

Aldrig förr har en death metal-platta påverkat mig så, jag har helt enkelt inte riktigt förstått genren. Men tack vare Dark Tranquillity blev allting genast så mycket klarare.

Det kanske är de där folkmelodierna, de som väller fram som gitarrslingor och som ormar sig fram genom låtarna.

– Förr lyssnade vi en hel del på svensk folkmusik. Sprang mycket på konserter och så, så visst finns det där, nickar sångaren Mikael Stanne.

Draget av folkmusik har funnits där hela tiden, ända sedan debuten med *Skydancer* för sju år sedan. Fast idag är beståndsdelarna mer integrerade, och intrycken hämtas från

många olika genrer. Mikael berättar till exempel hänfört om när han såg den nya konsertvideon med Jeff Buckley, *Live in Chicago*.

– Bara att se honom samtidigt som han sjunger, helt fantastiskt!, säger Mikael och spärrar upp ögonen entusiastiskt.

Britney och Buckley

– Det är det som är så tråkigt med... tja, tyska metal-tidningar. Man läser journalisternas playlistor och det är bara metal. Trista plattor med John Norum som inte ens ges ut i Sverige. Visst lyssnar jag också fortfarande på metal, men det är mest när jag tagit ett par öl. Ibland ringer folk till mig och ber om skivtips, och då brukar jag nämna helt andra saker än metal.

– Du skulle se när jag kommer in i en skivaffär och köper Britney Spears eller Backstreet Boys, haha! De brukar fråga om de ska slå in skivorna som present!

Mörka projektioner och ljus

Varje platta med Dark Tranquillity har sin egen speciella karaktär. Som förra plattan *Projector*. Mindre brötsång än på de föregående. Lägre varvtal med långsammare låtar. Dyrare grundfärg. – Jag har haft sömnproblem i en tre års tid ungefär. Jag gillar visserligen att vara uppe på natten, telefonen ringer inte och allting saktar ner. Men det var en jobbig tid, med relationsproblem och allt... Jag kunde inte sova och satt uppe och skrev för att ta hand om problemen. Men de blev bara större – därav titeln *Projector*. Nåt litet förstoras upp.

– Med *Haven* ville vi göra nåt som skiljde sig från förra plattan, en mer "manlig" platta. Vi kortade ner låtarna

och höjde tempot på dom, vilket dessutom innebar att jag fick ändra i texterna. Det är en mycket ljusare skiva än den förra, vilket vi också ville skulle synas redan på omslaget. Texterna på *Haven* behandlar mer sänt och såna som irriterar mig. Jag backar ofta och håller tyst när saker stör mig.

Är du konflikträdd?

– Kanske. Men jag har lättare att få ur mig saker när jag skriver.

Från avgrundsvrål till tystnad

På gruppens hemsida finns ett rätt livligt diskussionsforum för fansen. Där föreslog någon bland annat en akustisk platta med Dark Tranquillity.

Skulle en sån kunna bli av?

– Nja, det skulle väl vara om jag gjorde en på egen hand. Som Chris Cornell. Han var förresten kompis med Jeff Buckley och det hörs! Suverän platta!

Annars erkänner Mikael Stanne, internetfreak och hopplös dataspelsfantast, att det vore rena drömmen att få göra musik till ett dataspel.

Vilket då i så fall?

– *Heavy Metal 2* kanske?

Så kan jag inte motstå att fråga, death metal-dilettant som jag är, hur han fixar att sjunga med den där brötiga rösten.

– Det handlar mest om teknik egentligen, att ta stöd i magen. Jag fick lite problem strax före *Projector*, med knutur på stämbanden, så när vi spelade fick jag vråla ur mig och sen vara knäpptyst. Men det är bättre nu.

Mikael sjunger överhuvudtaget bättre idag, mer nyanserat. Det är inte bara vrål, utan precisa känslomässiga skiftningar. Precis som i vilken bra musik som helst.

Se där, ännu en underbart sprucken fördom.

Hemsida: www.darktranquillity.com

Gifted Unlimited Rhymes Universal

"... rapp countryrock ..."
Groove

"Stundom är det helt igenom strålande och tankarna går till så vitt skilda herrar som Nick Cave, Neil Young och i de stompigare numren även till Johnny Cash." *Arbetarbladet Gävle*

"... ruffig country med rock'n'roll beat, twang i gitarrerna och refränger som gör att låtarna fastnar direkt."
Musikindustrin

"... one of the best alt-country bands around."
*John Brandon,
The Alt-Country Pages*

**Country Rock
Specialisten**

Box 4171 • 400 40 Göteborg
Karl Johansgatan 22A
www.countryrockspecialisten.se
Tel 031-240331

**Gratis katalog!!!
BESTÄLL IDAG**

Stor sortering independent

Tillsammans med DJ Premier bildar Guru duon Gang Starr, en av 90-talets mest respekterade hiphopgrupper. När de började mixa jazz och hiphop för drygt 10 år sedan som en hyllning till jazzen var de pionjärer. Guru har vid sidan av Gang Starr producerat egna (ännu mer jazziga) plattor med alla möjliga artister kallade *Jazzmatazz*, tredje versionen kommer i höst och kallas *Streetsoul*. Den är grym.

text: Gary Andersson

Att all musik bygger på influenser från annan musik är en förutsättning, ingen artist hittar på "ny" musik längre. Att hiphop med sitt myckna samplande dras ner i cover-rännstenen är i mina ögon ologiskt, så länge man respekterar rötterna och försöker utveckla något eget är det okej med mig. Att det finns mer eller mindre begärade artister även inom hiphopen är inget nytt, men vilken genre (eller arbetsplats) är fri från ytliga och spekulativa plagiatörer?

Keith Elam, som Guru egentligen heter, vet vad han gör och vad som krävs av honom som artist och som människa. Han håller sig ödmjuk och hungrig. Han försöker vara punktlig och hjälpsam och låter genuint trevlig över en klar telefonlinje från London.

– Jag har en bra överblick över vad som krävs för att få konsten att fungera, svarar han på frågan om hur han orkar göra intervjuer tolv timmar i sträck. Jag har varit med så länge att jag fattar vad som händer. Många unga killar som jag jobbar med förstår inte sammanhangen, de kommer inte i tid. Vet du vad jag menar?

"Ja det gör jag", säger jag. Ändå gillar Guru att jobba med okända artister. Han säger att han vill vara inblandad i nästa grej, inte bara i det som är välkänt och tryggt. På egna etiketten Ill Kid har också akter som Jeru the Damaja, Big Shug (som också är med på *Streetsoul*) och Bahamadia plockats upp.

Nya *Jazzmatazz*-plattan ser han som ett projekt i raden av kommande plattor, *Jazzmatazz 1* som kom ut 1992 var bara ett experiment.

– Inför denna plattan hade jag en önskelista med namn på artister som jag träffat eller kommit i kontakt med. Människor jag gillar, helt enkelt. Det var mycket kärlek och respekt i det här projektet. Skillnaden från förut var att jag också jobbade med olika producenter nu, som DJ Scratch som jag känt sen 1991 när Gang Starr var förband till EPMD.

Önskelistan innehöll namn som Angie Stone, Les Nubians, Isaac Hayes, Macy Gray, Kelis, Craig David och Erykah Badu.

– Det är nästan tufft att säga det men alla på listan sa ja, skrattar Guru. Det svåra var att planera inspelningarna.

Jobbet i studio skedde på olika platser runt om i USA, inte bara på hemmaplan i D&D Studio på västra Manhattan.

– Jag ville att artisterna som jag jobbade med inte skulle försvinna i min vibe så jag satte dem i deras naturliga element. Därför körde jag till Philly för att träffa The Roots, jag åkte till Virginia för att jobba med The Neptunes, L.A. för Herbie Hancock, Detroit för Bilal och JayDee och till Erykah Badu i Texas. Så allt var organiskt, allt kom naturligt. Sen mixades allt samman till en enhet i New York.

Mer än hälften av materialet skrevs i studion med artisterna. Spontanitet och samarbete var ledorden i arbetet. Guru menar att det var kärlek som drev alla artisterna. Kärlek, intensitet och streetsoul.

– *Plenty* med Erykah Badu är exempelvis en ny typ av jazz, men den påminner mig om Ella Fitzgeralds swingmusik. Jag åkte till Erykahs studio 40 minuter utanför Dallas, man åker nerför en grusväg förbi kor och allt, skrattar Guru. Studion ÄR verkligen Erykah med rökelse och levande ljus och där satt hela hennes band. Vi spelade in sju låtar till som hon har kvar. Det var riktigt vackert.

I karriären har annars inte allting gått smärtfritt.

– Jag har varit frustrerad på skivbolagsfolk som inte förstått och backat upp mig, jag har alltid varit mer populär än vad mina försäljningssiffror visat. Folk brukade säga "Guru, du är ju en stor stjärna!" – "Yeh, whatever. I'm broke!"

Guru är mer nöjd nu. Han blev också pappa nyligen, sonen heter Casim. Gurus skratt smittar av sig och han vill gärna diskutera framtiden och ser fram emot vinterns turnéer med Angie Stone och hennes band Butterfinger och nya Gang Starr-plattan som ska komma ut nästa sommar.

Musik har blivit mer ett menar Guru. Rock, r'n'b, hiphop, soul och funk smälter samman och publiken växer. – Ja, vem hade trott att Gang Starr skulle turnera med Rage against the Machine? Det hjälpte oss att lära oss rocka en ny typ av publik. Sânt är bra för jag vill fortsätta att växa som artist ett tag till.

Guru

Tenor från ingenstans

Jimi Tenor är släpig. Han låter lite uttråkad, men han är som alltid egensinnig och cool, och han är helt opretentiös trots att han nyss släppt en skiva inspelad med en hel symfoni-orkester.

Nya skivan, *Out of Nowhere*, spelades in i Polen efter något år av skapande under lediga stunder hemma i Spanien. Förarbetet räckte dock inte till eftersom han var tvungen att skriva om och ändra mycket av materialet sittande inne i ett kallt litet rum medan hela orkestern otåligt satt och väntade på de nya partituren.

– Jag hade bara två dagar på mig med symfoni-orkestern, så även om jag ibland önskade att jag haft lite mer tid så inser man så småningom att det här duger bra. Det här är okonstlat och rakt på sak.

– Jag jobbade som jag brukar med andra ord. Både dirigenten och jag släppte ganska mycket av kontrollen och gick efter det som lät och kändes bra. Ibland tror jag att dirigenten inte ens kollade på noterna, men det var helt okej med mig och så var dom ju ganska billiga också. Mixningen och pålägggen kostade däremot en massa.

Han vet inte riktigt själv hur han ska beskriva sitt nya album, men han är säker på en sak:

– Det är inget soundtrack som så många påstår, men jag håller med om att det finns en viss filmisk kvalitet även om den är uppbladdad med min egen lilla uppfattning av popkänsla.

– Jag har svårt att säga vad som egentligen motiverar mig till att genomföra sådana här projekt. Troligen var det att det fanns en möjlighet till det, så jag tänkte visst, självklart! Generellt tror jag att jag till stor del motiveras av pengar. Innerst inne vill jag tjäna tillräckligt med pengar så att jag kan göra det jag vill. Genomföra ytterligare konstiga projekt. Extravaganta, bombastiska projekt och så småningom, någon gång i framtiden, en sjuhelvetes jävla show!

Johannes Giotas

Hårdare än du och jag tillsammans

text: Daniel Severinsson
• bild: Mattias Elgemark

När jag gick i ettan på gymnasiet och skulle beskriva hur tuff någon var, så var det värsta jag kunde dra till med: "Lika tuff som Tom Araya när han går fram till micken i livevideon till *Raining Blood!*"

Att höra samma man diskutera vilka Happy meal-leksaker han samlat ihop till sin dotter känns därför som ett västgöta klimax, men jag passar på att fråga honom och Kerry King om kommande plattan samt vad de tycker om sina tidigare alster.

Att Slayer är synonymt med hårt vet väl alla och jag har aldrig hittills hört någon anklaga dem för sell-out under de 16 år de släppt skivor. Om detta beror på att de inte vågar pröva nya vägar eller inte vill ändra på ett vinnande koncept är väl egentligen upp till lyssnaren att avgöra. Bandet vänder i alla fall inte kappan efter vinden och när jag frågar Kerry vad han tycker om rap-metal svarar han kort "Hate it", och stonerrock vet han inte ens vad det är.

Slayer

Kerry King

Show No Mercy, 1984

Debuten som faktiskt är riktigt bra. Innehåller stänkare som *Antichrist* och *Die By the Sword*. Har inte sida A resp B utan 6 respektive 66! Här startas traditionen med texter som behandlar ämnet ondska, främst i tre former: Ondska i helvetet/hos djävulen, ondska hos mördare och ondska i krig.

Tom: Den ultimata djävulsskivan! Vi gjorde den för att skrämmas och folk tog den på allvar. Jag har aldrig brytt mig om att vi anklagats för att vara satanister. Jag bryr mig bara om min familj och mitt band!

Kerry: Man måste börja någonstans...

Haunting the Chapel, 1984

Ett fall framåt! *Chemical Warfare* och *Captor of Sin* är än idag givna live.

Tom: Tre låtar vi körde live och bestämde oss för att släppa som en EP.

Live Undead, 1984

Inte helt livsviktig platta, men ljudet är OK.

Kerry: Vi skulle spela in en liveskiva på turné, men av någon anledning blev det inte av, så vårt bolag gav bort 40 biljetter till folk och sen spelade vi för dom i studion, så det är faktiskt en liveplatta!

Hell Awaits, 1985

Den riktiga uppföljaren till *Show No Mercy* där man i titelspåret av någon outgrundlig anledning låter ett monster sjunga refrängen. Bara sju låtar istället för klassiska tio. Sista plattan på Metal Blade-etiketten. Ingen av bandets bättre.

Kerry: Vi lyssnade mycket på Mercyful Fate vid den här tiden och skrev långa låtar.

Tom: Jag skrev texter till två av spåren. *At Dawn They Sleep* är inspirerad av *Interview with a Vampire*.

Reign in Blood, 1986

Skivan som vände upp och ner på hårdrocksvärlden. 28 minuter ren ilska som fortfarande är bland det hårdaste som gjorts. Den första av en lång rad skivor med Rick Rubin som producent. Öppnas med *Angel of Death* och avslutas med *Raining Blood*. Ytterligare kommentarer överflödiga...

Kerry: En milstolpe! Klart före sin tid. Ingen hade spelat så snabbt och så rent innan.

Tom: När vi spelat in alla låtar hade vi ingen aning om att skivan var så kort. Vi var säkra på att någon hade räknat fel. När vi frågade Rick om det gick bra sa han bara att så länge det var tio låtar var det okej.

South of Heaven, 1988

Lite lugnare, men har några bra spår. Usel mixning av Andy Wallace där gitarrsolon och sång är det enda som hörs ordentligt. Det är under inspelningen av denna skiva som Rick Rubin faller den klassiska kommentaren "We need more Satan in the music here", och inte på *Reign in Blood* som ofta görs gällande. På denna platta hade det dessutom behövts.

Kerry: Enda skivan där vi ansträngt oss för att spela annorlunda. Vi var trötta på att spela fort.

Tom: Efter att jag skrivit texten till titelspåret påpekade Jeff att avsnittet där jag sjunger i början skulle vara instrumentalt, men att han gillade min variant. Sen dess skriver jag texter som jag vill. Jag fokuserar på den sociala ondskan när jag skriver.

Seasons in the Abyss, 1990

Mycket bra platta med bandets största "hit" *War Ensemble*. Lättslyssnad (för att vara Slayer) utan att vara mesig. Starkt låtmateriel.

Kerry: Mix av *South* och *Reign*. Vi ville ha tillbaks hårdheten.

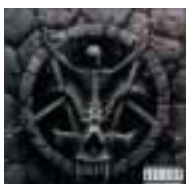
Tom: Strukturerade sånger med vers och refräng, inte bara snabbt riff/långsamt riff.

Decade of Aggression, 1991

Om du bara ska köpa en Slayer-platta är det den här! Alla Slayers bästa låtar trängs på denna dubbel-live. Ironiskt nog är ljudet på denna "oproducerade" platta tio gånger bättre än det varit på tidigare skivor, trots att den inte är fixad i efterhand. Efter denna skiva tror folk att Slayer alltid öppnar sina konserter med *Hell Awaits*.

Tom: Vi skötte allting själva, Rick hyrde bara utrusningen. Efteråt frågade han om vi ville ändra på någonting, men vi sa "Varför, det är ju en liveskiva".

Divine Intervention, 1994

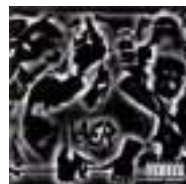
Första skivan utan Dave Lombardo på trummor. Det är säkert inte därför men detta är Slayers klart sämsta skiva. En anledning torde däremot vara att Jeff Hanneman inte bidrog med mycket material. Även om det var ett skelett med dödskalles på omslaget saknades blod, avhuggna huvuden

Tom Araya

och upp-och-ner vända kors! I och med detta släpp var Slayer inte bäst i min värld längre.

Kerry: Dålig produktion (Rick Rubin/Toby Wright). Förde oss inte framåt, bara fortsatte.

Undisputed Attitude, 1996

Covers på gamla punklåtar och ett nytt studiospår.

Tom: Spelades in snabbt för att "köpa tid" medan vi hittade en ersättare för Paul (trummis som sedan kom tillbaka till bandet) som sagt att han ville sluta.

Diabolus in Musica, 1998

Stark "comeback" mycket tack vare Jeff som skrivit nästan all musik. Hade skivan kommit 1994 hade jag älskat den, nu orkade jag tyvärr inte riktigt engagera mig. Låg färdig i åtta månader utan att släppas på grund av skivbolagsstrul. Under denna tid skrevs de två bästa spåren *Stain of Mind* och *Death's Head*, vilket bådar gott inför kommande plattan.

Kerry: Bra skiva som sålde dåligt, kanske för att man numera kan ladda ner musik gratis från internet.

Tom: Låten *Stain of Mind* är det närmaste hiphop Slayer kommer att låta.

Nya skivan, februari 2001

Tom: Det kommer att låta som Slayer! Små förändringar, ingenting drastiskt...

Kerry: Jag och Paul har skrivit mycket musik. Vi kommer inte att använda oss av Rick på nya skivan för han är inte "cutting edge" längre. Vi vill ha en ny kille som tillför idéer och inte bara tittar på när vi spelar.

Jag hoppas givetvis att nya skivan blir en *Reign in Blood* för 2000-talet, men eftersom den nya låt jag hört bygger på super-nedstämda gitarrer och Tom berättar att Ross Robinson kan vara aktuell som producent är det nog tyvärr så att bandet som ledde utvecklingen inom trash/speed-metal på 80-talet numera har halkat efter rejält.

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

POWER SYMPHONY "LIGHTBRINGER"

MÄKTIG SYMFONISK POWER METAL MED STARKA KELTSKA OCH FOLKLORISTISKA INSLAG. DET HELA BÄRS UPP AV EN HELT OTROLIG KVINNLIK STÄMMA. PRODUCERAT AV JOEY VERA SOM TIDIGARE JOBBAT MED ARMORED SAINT OCH FATES WARNING.

PVMT 32346 PAVEMENT

KING'S X "PLEASE COME HOME...MR. BULBOUS"

HÄR KOMMER BÅNDETS 8:E STUDIO ALBUM OCH 9:E RELEASE. MED SIN ALTERNATIVA ROCK VINNER BANDET FANS FRÅN ALLA HALL. DEN 1:A UPPLAGAN INNEHÅLLER EN 30 MINUTERS CD-R VIDEO

3984 142982 METAL BLADE

BAY LAUREL "WHERE PAIN COMES TO DIE"

ÅRETS ALBUM ALLA KATEGORIER. BAY LAUREL GÅR I SPETSEN AV DEN VÅG AV GOTH INSPIRERAD MUSIK SOM SPRIDER SIG ÖVER KONTINENTEN. DETTA ÄR ETT ALBUM SOM PASSAR ALLT FRÅN DEPECHE MODE FREAKSEN TILL RIKTIGA METAL-HEADS.

NOX 10 NOXIOUS

IN FLAMES "CLAYMAN"

VÄLKÄNDA IN FLAMES HAR GJORT DET IGEN OCH ÖVERTYGAR MED EN NY KANON PLATTA. AGGRESSIV MELODIÖS DEATH METAL AV ABSOLUT BÄSTA KLASSEN. CD'N KOMMER MED EN SPECIAL TILLVERKAD 3-DIMENTIONELL BOOKLET.

NB 4992 NUCLEAR BLAST

KING DIAMOND "HOUSE OF GOD"

SKRÄCKMÄSTAREN ÄR TILLBAKA! MED SITT 10:E ALBUM OCH MED STEGET IN I 2000-TALET TROLLBINDER HAN SIN PUBLIK MED SIN EGNA OCH FANTASTISKT ONDA STIL. EN LEGEND MED ÄNNU ETT MÄSTERVERK I BAGGET.

MASCD 233 MASSACRE RECORDS

SINERGY "TO HELL AND BACK"

ÄNNU EN GÅNG HAR MEDLEMMAR FRÅN IN FLAMES, MERCIFUL FATE OCH CHILDREN OF BODOM SAMLAT IHOP SIG I STUDIOEN OCH FRAMSTÄLLT ALBUMET "TO HELL AND BACK". ATT ALBUMET HÅLLER VÄRLDSKLASS BEHÖVER NOG INTE FÖRKLARAS.

NB 5032 NUCLEAR BLAST

STORMWIND "RESURRECTION"

FJÄRDE ALBUMET FRÅN SVENSKA STORMWIND ÄR FYLLETT MED MELODIÖS POWER METAL AV HÖGSTA KLASSEN I EN SUPERB PRODUKTION AV FÖRSTKLASSIGA MUSIKER. PÅ SÅNG HITTAR VI THOMAS VIKSTRÖM (EX. CANDLEMASS, BRAZEN ABBOTT).

MASCD 250 S.M.R.

STUCK MOJO "DECLARATION OF A HEADHUNTER"

BANDETS STARKASTE OCH TYNGSTA ALBUM NÅGONSIN. ALBUMET SOM ÄR INSPELAT I HEMSTADEN ATLANTA, GEORGIA OCH BEVISAR ATT STUCK MOJO ÄR LEDANDE INOM GENREN OCH ALLTID KOMMER ATT VARA.

772982 CENTURY MEDIA

STORYTELLER "STORYTELLER"

UTOMORDENTLIGT IMPONERANDE DEBUTALBUM FRÅN DESSA SVENSKA POWER METAL KRIGARE. INFLUENSER KAN SPÅRAS TILL BÅDE BLIND GUARDIAN OCH MAGNUM. EN SPECIELL BLANDNING SOM STORYTELLER BEVISAR SIN STYRKA MED.

NFR 44 NO FASHION

GLUECIFER "TENDER IS THE SAVAGE"

THE KINGS OF ROCK ÄR TILLBAKA! "TENDER IS THE SAVAGE" FULLKOMMLIGT SPRUTAR UT FETA GITARR-RIFF OCH KLASSISKA ROCK'N'ROLL POSER. PRODUCERAT AV DANIEL RAY (RAMONES / ENTOMBED). HELL YEAH!

JAZZCD 29 WHITE JAZZ

BLOOD CHILING HORROR! MNW RECORDS PROUDLY PRESENTS THE CREATURES FROM HOUSE OF KICKS

MISTELTEIN "RAPE IN RAPTURE"

EN KANON DEBUT FRÅN SVERIGES NYA BLACK METAL HOPP NO.1. MELODIÖST, SNABBT OCH FÄNGSLANDE. EN KLAR UTMANARE TILL BAND SOM DIMMU BORGIR OCH CRADLE OF FILTH. ETT SJÄLVKLART BAND PÅ EN SJÄLVKLAR LABEL.

NFR 41 NO FASHION

DISPATCHED "MOTHERWAR"

LOGGAN LYSER METAL. TITELN LUKTAR METAL. MUSIKEN SKRIKER METAL. SVENSKA DISPATCHED ÄR ÄKTA 100%-IG METAL. INSPELAT I ABYSS MED TOMMY TÄGTGREN (RAISE HELL, DARK FUNERAL ETC.)

CEMFN 259 MUSIC FOR NATIONS

THE GATHERING "IF THEN ELSE"

UPPFÖLAREN TILL MÄSTERVERKET "HOW TO MEASURE A PLANET" OM MAN RÄKNAR BORT DEN FANTASTISKA LIVE PLATTAN "SUPERHEAT". THE GATHERING ÄR LIKA MÖRKA, STILRENA OCH VACKRA SOM VANLIGT.

772982 CENTURY MEDIA

MANOWAR "HELL ON EARTH PART 1"

HÄR FÅR VI FÖLJA MED PÅ ETT ÖVER TVÅ TIMMAR LÅNGT ÄVENTYR MED THE KINGS OF METAL PÅ EN RESA GENOM 14 LÄNDER MED BRUDAR, BÅGAR OCH BÄRS. VIDEOKLIPP, LIVE, BACKSTAGE, PARTYS ALLT FINNS MED PÅ DENNA VHS-KASSETT.

NB 4293 NUCLEAR BLAST

MNW RECORDS GROUP AB / HOUSE OF KICKS DISTRIBUTION
INDUSTRIVÄGEN 1, 171 48 SOLNA, FAX: 08-630 36 01, E-MAIL: MNW@MNW.SE / HOK@HOUSEOFKICKS.SE

Mr. DJ jr

text: Pigge Larsson • bild: Johannes Giotas

Claude Young hette en gång en radio-DJ från Detroit som spelade pop, rock, funk, soul, eller i stort sett vad som kom i hans väg som han gillade. För ganska exakt 30 år sedan fick han en son – Claude Young Jr. Sonen inspirerades tidigt av faderns väldigt blandade musikintresse, och i 20-årsåldern började han ta jobb som DJ, samtidigt som han intresserade sig mer och mer för elektroniska apparater. Idag är han ett av de mest intressanta namnen inom technogenren som åker runt hela världen för att DJ:a, och har en rad remixjobb bakom sig åt bland andra Joey Beltram, DJ Skull, Beroshima, Kevin Saunderson och Carl Craig.

När man hör namnet Claude Young tänker man i första hand på technoakten Claude Young. Men den stämpeln är något han försöker bryta sig loss från – techno är långt ifrån det enda Claude är intresserad av.

– Jag har fått mycket av mitt musikintresse från min far, säger han. Eftersom pappa spelade så skilda sorters musik så blev jag intresserad av både rock och r'n'b, till och med Pink Floyd och andra saker som mina polare aldrig ens brydde sig om. Och det har definitivt påverkat mig när jag gör musik eller producerar, jag gillar att jobba med många olika typer av musik.

– De flesta som känner till mig vet att jag är DJ eller känner igen namnet från någon dansplatta, men de har ingen aning om att jag har remixat Gary Numan eller 4Hero eller Carl Craig. Folk gillar att placera in artister i fack. Jag var houseproducent innan jag började göra techno, men folk vill helt enkelt inte veta det.

Youngs musik har ibland beskrivits som komplex och genomtänkt. Det finns alltid ett stort gap mellan de stora massorna som använder technon att dansa till och folk som hellre lyssnar på exempelvis Warp Records och absolut inte är intresserade av att dansa. Man anar att Claude inte tycker att klyftan behöver vara så stor, man kan definitivt göra techno som är tillräckligt intressant för att lyssna på.

– Jag gillar inte riktigt vad som har hänt med dansmusiken, säger han. Tidigare handlade det bara om ”bra musik”, en DJ kunde spela väldigt olika stilar under ett set. Men nu ska han helst hålla sig till samma musik hela tiden och det blir väldigt ointressant. Det finns så mycket bra musik idag, men stilarna tillåts sällan att möta varandra. I Japan är folk exempelvis fortfarande mycket mer öppna för olika stilar, därför gillar jag att spela där.

Trots att Claude bott i London de senaste fem åren räknas han fortfarande som en av Detroitsskolans stora. 1992 startade han bolaget 7th City tillsammans med Dan Bell.

Claude Young

– Daniel är en gammal vän till mig. Just nu bor han i Berlin och samarbetar en del med Tresor, han släppte en väldigt bra remixplatta där i våras [se recension i Groove 3 • 2000, på nätet]. Jag har daglig kontakt med honom, och just nu håller jag på att producera nytt material som ska släppas på 7th City.

Om man tittar på Detroit idag finns där små bolag som Underground Resistance, som gör en stor politisk sak av att säga ”fuck off” till mainstream och hävdar att de stora massorna aldrig kommer att begripa vad deras musik går ut på. Samtidigt har bolaget i år haft en hit med The Jaguar. Binder de inte ris åt egen rygg?

– Vad de vänder sig emot är kommersialismen och massproduktionen av vissa typer av dansmusik. Jag har en enorm respekt för dom killarna. Att de lyckades få ut The Jaguar genom BMG är helt och hållet tack vare fans och andra artister som gjorde tolvan stor i Tyskland.

Claude Young kommer själv att flytta till Berlin inom det närmsta halvåret eftersom hans flickvän kommer därifrån och dessutom jobbar för Tresor. Några planer på att återvända till USA har han inte.

– När jag bodde i Detroit hade jag ändå flest spelningar i Europa, så jag tänkte att det var bäst att bo där allt händer. USA och Europa är två helt skilda kulturer. Amerika ligger så långt efter, dansmusiken är fortfarande något av en nyhet i staterna. Just nu är det en stor explosion, men det är bara de senaste åren som folk har börjat upptäcka att det finns mycket bra artister på hemmaplan. Folk i Detroit upptäckte inte Detroit-technon förrän det kom folk utifrån och talade om det för dom.

I slutet av september släpps Claude Youngs nya fullängdare Patterns på holländska bolaget Djax.

Det är inte Jesus – det är bara gamle Willie

text: Karin Lindkvist • bild: Max Sarrazin

Willie Nelson är en levande legend. På riktigt. Och med en femtioårig karriär och ett hundratals skivor bakom sig har hans country slagit igenom även hos den yngre rockpubliken.

Willie Nelson uppträder i det gröna tältet på Roskildefestivalen. Publiken består av det vanliga roskildeklientelet; punkare, hippies, tyska hårdrockare, poptjejer. De flesta är förstas unga. Mannen på scenen är nästan sjuttio år men intensiteten och spelglädjen slår det mesta som ska komma att visas på årets festival. Stämningen är intim och när Willies sköra och sorgsna röst sjunger *Always On My Mind* sjunger hela publiken med. – Kvällens spelning var fullständigt magisk, vilken publik, säger Willie Nelson.

Konserten är slut. Han sitter vid ett bord i sin turnébuss och ler hela tiden medan han talar. De karaktäristiska långa flätorna hänger som ett halsband långt ner över t-shirten, ihop-tvinnade i varandra. Kroppen ser förvånansvärt liten och tunn ut. Människor man bara sett på bild har visst en tendens att göra det i verkligheten. Blicken är intensiv och det fårad ansiktet är magnifikt. Willie Nelson utstrålar så mycket vänlighet och ödmjukhet att man nästan blir generad. Mannen med världens sorgsnaste röst verkar onekligen väldigt lycklig och harmonisk. Han ställer frågor om Sverige och tittar mig hela tiden i ögonen när han talar. Han verkar mån om att människor ska trivas i hans närhet. – Det finns en historia om hur ett ansikte plötsligt uppenbarade sig på en vägg utanför en affär i Mexiko efter ett häftigt åskregn. Hundratals människor kom för att be till vad de trodde var Jesu avbild och några sjuka vände hem friska. I tidningen stod följande dag att läsa: "That's not Jesus – it's just old Willie".

Är historien sann? Blev du verkligen förväxlad med Jesus?

– Haha – ja, jo det är faktiskt sant. I alla fall skrev tidningarna att det var

så. Det var en poster för *All the Girls I've Loved* som var övermålad med vit färg. När regnet spolade bort färgen undan för undan syntes en skäggig man med långt hår... och det var jag. Men det som var allra mest absurt är att Julio Iglesias stod bredvid mig på affischen!

Historien låter för bra för att vara sann men på något sätt känns det inte långsökt att likna Willie Nelson vid Jesus. Han är sinnebilden för en vis man som bär på andligt djup och, tycks det, stor människokärlek. Som någon som gått igenom mycket smärta men kommit ut på andra sidan. Och Willie Nelson har haft en del svårigheter i sitt liv. Hans mamma försvann när han bara var ett par år gammal och han fick växa upp hos sina farföräldrar. Livet var fattigt, de bodde i ett skjul och försörjde sig på att plocka bomull. Willie skrev sin första sorgsna sång när han var sju. Senare i livet har han gått igenom flera skilsmässor, haft allvarliga hälsoproblem och förlorat en son som tog sitt liv. Sprit, droger och depressioner har följt hans liv. Man förstär var den sorgsna rösten kommer ifrån. – De svåra känslorna är också viktiga och kanske inte så skrämmande som man först tror. Det som händer det händer när det ska hända.

Hur är det att spela på en rockfestival år 2000 jämfört med hur det var att spela inför en countrypublik på sextioalet. Har mycket förändrats?

– Känslor är tidlösa och universella. Därför tycker jag att det är sig väldigt likt faktiskt. Publiken må se annorlunda ut idag, den är mer blandad både till stilar och åldrar vilket är jätteroligt. Publiken förr var mer enhetlig. Men som ikväll när magin infinner sig, jag sjunger mina sånger och kontakten med publiken blir så intim, så mycket kärlek, den känslan är tidlös, säger Willie och ler.

Det sägs att Willie Nelson har ett fyrtioårigt marijuanaberonde bakom sig och hans vilda festande på 60-talet är mytomspunnet. Vissa har beskrivit honom som förvirrad och ofokuserad på grund av allt rökande. Idag är det väldigt svårt att tro. Den Willie Nelson jag möter är extremt närvarande och ser imponerande alert och hälsosam ut.

Du har spelat i snart ett halvt sekel och har rest ett oräkneligt antal mil, hur orkar du fortfarande turnera?

– Det är en kväll som denna som gör att jag orkar. Det är så roligt att möta publiken och känna magin som uppstår. Men jag är mycket noga med vad jag äter och dricker, jag måste sköta mig för att det ska fungera. Sedan är vi som reser tillsammans som en stor familj. Min dotter Lana är där borta, säger han och pekar mot bussens ingång. Jag känner att jag har mycket kvar att ge och jag tycker att det är roligt att turnera, jag har inte tröttnat på det.

Du har samarbetat med de flesta av musikens stora. Är det någon annan du skulle vilja jobba med?

– Du har rätt, jag har haft förmånen att jobba med fantastiska människor, Julio, Johnny Cash, Bob Dylan, Paul Simon, Neil Young... ja det är så många. Men tyvärr fick jag aldrig möjlighet att göra något ihop med Elvis. Han sjöng några av mina sånger, jag sjöng hans och vi möttes faktiskt en gång. Men tyvärr delade vi aldrig scen.

Har du själv några förebilder inom musiken?

– Hank Williams, Count Basie och Frank Sinatras röst är fantastisk. Django Reinhardt, jag har alltid velat spela gitarr som han. Det finns så många. Jag gillar egentligen all slags musik. Jag säger som min mormor alltid sa: "Jag gillar allt som är behagligt för örat".

Willie Nelson står kanske på toppen av sin karriär just nu. Den senaste skivan, den instrumentala *Night and Day* blev gramminominerad och han är beundrad av flera generationers låtskrivare. Han är en institution inom countryn men har också förmått att nå publik långt utanför countryns gränser. Men karriären har inte alltid gått spikrakt. Hans första musikerjobb fick han i tonåren. På bomullsfälten hörde han blues och i kyr-

kan gospel och han hankade sig fram som kompmusiker och discjockey på en liten radiostation. Han lyckades sälja några av sina sånger i Nashville och han fick stora framgångar som låtskrivare åt andra under 60-talet. Bland annat fick Patsy Cline en hit med hans låt *Crazy*. På 70-talet flyttade han tillbaka till Texas och gav ut *Shotgun Willie* och *Phases And Stages* som sålde enormt och fick bra kritik. Han fick äntligen sitt erkännande som artist. 1975 bytte han skivbolag från Atlantic till Columbia och gav ut *Red Headed Stranger* och fick en jättehit med poplåten *Blue Eyes Crying in the Rain*. Nu var han countryns största stjärna och han började spela in filmer. Under 80-talet spelade han ihop med de flesta stora namn inom country och pop. 1983 kom skivan *Tougher Than Leather*, som var mer svårtillgänglig än tidigare skivor och som visade en mörkare sida av Willie. 1993 kom *Across the Borderline*, där artister som Sinéad O'Connor, Lyle Lovett och Paul Simon medverkade. En succé som nådde ut även till den yngre rockpubliken. Willie Nelson har vid det här laget spelat in omkring hundra skivor och han fortsätter att skriva låtar. Om sin karriär har Willie Nelson sagt: "Jag var dum nog att tro att jag kunde göra precis vad som helst och ibland hade jag tur och gjorde det också".

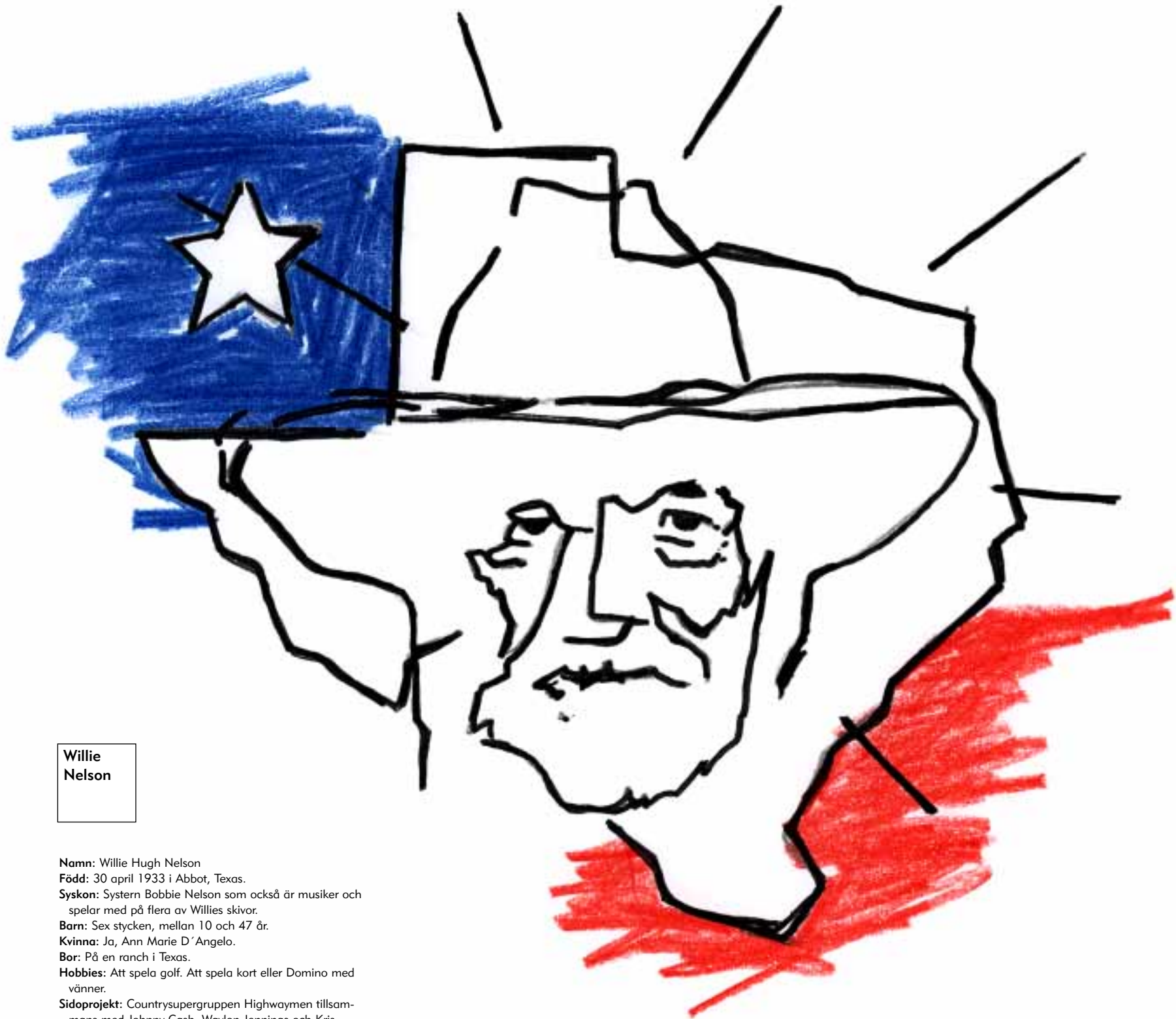
Skriver du låtar på samma sätt som förr?

– Ja, även om det kanske är mindre nu. Det är mitt yrke, det är det jag kan även om jag inte behöver skriva för att få mat på bordet längre.

Willie Nelson ler igen och säger en gång till att han är glad över att det var en så fantastisk show ikväll. Så mycket kärlek, säger han. Vi skakar hand och han ger mig en klapp på axeln. När jag är på väg ut ur bussen ropar han:

– Håll dig varm! Glöm inte det. Det kan ibland vara förskräckligt kallt därute.

Jag kliver ur den varma bussen och några timmar senare kommer beskedet om att det hänt en fruktansvärd olycka och människor har dött. Jo det kan bli väldigt kallt ibland. Men det finns fortfarande saker som värmer.

Willie Nelson

Namn: Willie Hugh Nelson

Född: 30 april 1933 i Abbot, Texas.

Syskon: Systemen Bobbie Nelson som också är musiker och spelar med på flera av Willies skivor.

Barn: Sex stycken, mellan 10 och 47 år.

Kvinna: Ja, Ann Marie D'Angelo.

Bor: På en ranch i Texas.

Hobbies: Att spela golf. Att spela kort eller Domino med vänner.

Sidoprojekt: Countrysupergruppen Highwaymen tillsammans med Johnny Cash, Waylon Jennings och Kris Kristofferson.

Första framträdandet: En poesiuppläsning på en kyrkopicnick vid fem års ålder.

Favorit bland egna låtar: "Jag måste nog säga *Blue Eyes Crying in the Rain*".

Aktuell: Ständigt, som en av världens största country-artister. Med nysläppt instrumental skiva, *Night and Day*.

Skäggig folkrock eller lägereldspop med yllemössa

text: Ebba von Sydow • bild: Mattias Elgemark

Damon Gough ser ut som en 35-årig urpundarfärdig som aldrig hittat hemifrån. Han sitter mitt emot mig med en stickad mössa långt nerdragen över öronen och tittar ner i bordet när han pratar. Damon har just skickat skivbolagskillen som haltar omkring på kryckor efter ännu en öl.

– Jag är fången i mitt hus halva dagen. Fem timmar om dagen pratar jag i telefon. Sedan promenerar jag till snabbköpet för att få lite frisk luft, sedan spelar jag gitarr och sedan är det möten.

Fullt upp?

– Just så, jag trodde aldrig att musik var ett heltidsjobb. Förut satt jag jämt

hela natten och spelade in på fyrakanalare. Jag jobbade på ett tryckeri hos mina föräldrar i sju år innan jag satte igång med dansetiketten Twisted Nerve. Det tog tre år att få ordning på allt och nu rullar det.

Ditt första album *The Hour of Bewilderbeast* är jättebra.

– Tack. Alltid roligt att höra eftersom det var en mardröm att spela in. Studiogrejer som gick sönder, konsten att befinna sig i studion på rätt dag, rätt humör... Albumet spelades in medan jag lärde mig att spela in. Det var också svårt att välja sånger, jag har ju skrivit låtar i tio år.

Badly Drawn Boy var alltså du?

– Jag och Andy som hjälpte mig med gre-

jer. På albumet spelar dessutom The Doves på *Pissing In the Wind* och *Disillusioned*, Alphie, som är ett annat Twisted Nerve-band, spelar på *The Shining*. Jag själv spelar allt utom trummor.

Du höll dig undan skivbolagsfigurerna.

– Det var i och för sig medvetet. Jag presade upp mina egna skivor. Jag förstod inte branchen och ville inte spela spelet som går ut på att ställa sig på en scen för att imponera på folk. Jag tänkte att jag gör det här på mitt sätt, det är nog ingen som förstår mig ändå...

Men alla fattade!

– Nja... eller okej. Det var fränt för på andra spelningen jag gjorde kom fem-

hundra och plötsligt såg jag att alla som gjort musik i Manchester under de senaste tio åren var där. Det var nog nyfikenhet, tror jag. De visste inte om det var ett band, en person?

Tjugofem skivbolagsrepresentanter åkte till Manchester för att se min spelning. Hade du bombat det stället då hade hela industrin gått i graven.

Wow. Vad gjorde du?

– Spelade in ett videoband där jag berättade att jag inte ville komma och spela för jag ogillade atmosfären. Jag sa att det här var vad de skulle få och när alla drog gick jag på scen.

Kontroversiellt kanske?

– Jag reagerade på mitt sätt, försökte få fram mitt budskap. Det sista jag ville var att falskheten i musikindustrin skulle ta över.

Man har ändå alltid lite press på sig själv.

– Precis, jag visste att jag inte kunde fila på albumet hur länge som helst. Först blev jag faktiskt klar i december men då fick jag panik, du vet?

Ja, när paniken bryter ut...

– Det är inte kul alltså, plötsligt stämmer ingenting. Jag fick göra om det mesta. Men i februari fick jag bestämma mig för att vara nöjd.

Din egen musik är inte lätt att definiera. Folkrock, skäggrock, lägereldspop med yllemössa. Det finns så många konstiga begrepp. Vad lyssnar du på?

– Tom Waits är inspirerande och jag älskar Flaming Lips. Ween, Sebadoh, Smog och Elliott Smith kan jag relatera till i min musik.

Är du metodisk i ditt låtskrivande?

– Jag skriver låtar varje dag eftersom jag känner att jag missar en idé annars. Med varje dag kommer och försvinner en ny idé. Det är min teori att om du inte gör låten när idén kommer så är den borta i morgon. Den kommer inte tillbaka.

Pung musik

text: Mathias Skeppstedt

• bild: Steve Gullick

När jag blir visad in i logen ligger Luke på en bänk och sover. På bordet står läsk, jordnötter och ett överfullt askfat. En kille och en tjej sitter på en annan bänk och pratar. Båda går ut när jag kommer in. Jag väcker Luke som piggnar till lite smått medan han tänder en cigarett.

– Jag gillar ljud med mycket pung i. Du vet, ett ljud ska skaka om i dina byxor. Mycket kraft och smuts. Du vet. Punk.

Vi pratar om Lukes senaste alster *Wireless* och han berättar att han ville vidare efter *Freak Funk*. Han måste bli utmanad för att kunna hålla intresset vid liv. *Freak Funk* var helt och hållet en studioprodukt. Låtarna skrevs, arrangerades och spelades in i studion medan *Wireless* är mer av ett turnerande album.

– Vi var nere i Australien och spelade när skivbolaget ringde och ville ha en platta till. Va faan gör man, jag menar, vi var ju på turné, vi kan ju inte vara i studion samtidigt?

Så Luke började samla ljud i sin dator. Eftersom rötterna ligger i hiphop och electronica bestämde han sig för att ha det som grund för att skapa något nytt och fräscht. Nåt med mycket attityd i. Det blev datorn som satte ihop allt till en lyssningsbar massa. Luke hade samlat på sig massor av ljud: vitt brus, radioskrammel, breaks, industriljud och hiphop-känsla.

Jag frågar honom om hans bakgrund som trummis spelar en stor roll när han gör eller lyssnar på musik. Luke säger att rytmen är det viktigaste av allt.

Han frågar vad jag lyssnar på för musik och jag som alltid har en lista på minst hundra bra plattor i huvudet får ett ordentligt hjärnsläpp och får bara fram senaste Primal Scream och Luke säger att han aldrig hört dem. Han nämner själv en bunt artister och den enda jag uppfattar är Kid Koala från Montreal. Luke berättar att det är oerhört bra scratch och säger att en danstidning bad honom göra en tio-i-topp lista.

– Jag satte Kid som nummer ett och de ringde direkt från tidningen och frågade hur jag

Luke Slater

kunde sätta en hiphop-artist överst när jag är en techno-DJ. Vad säger du om det? Det är ju bara musik. Alla tar det så allvarligt.

Luke känner sig först och främst som en live-artist och en studioartist i andra hand. Han poängterar att allt verkligen är live. Han och hans långhåriga medmusiker (som jag aldrig får namnet på) brukar packa med så mycket prylar de kan för att skapa mer möjligheter på scenen. De använder bara låtarna på skivorna som grunder över vilka de kan leka och improvisera. Mellan turnéerna så DJ-ar han men nu på sistone har arrangörerna i Storbritannien börjat ställa in konserter med DJ:s.

I september ska han in i studion igen för att spela in uppföljaren till *Wireless*. När jag frågar hur den kommer att låta säger han att hela skivan är klar i huvudet men att han inte tänker säga hur det låter.

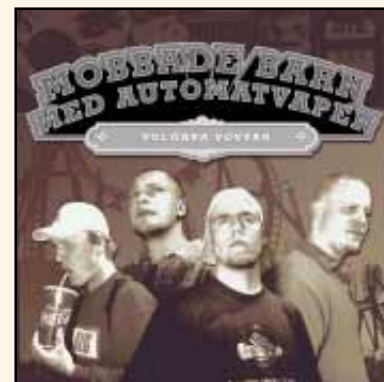
– En sak är säker i alla fall, det kommer inte att låta likadant. Att upprepa mig tråkar ut mig något oerhört. Det är troligtvis fel av mig både karriärmässigt och ekonomiskt, men jag fungerar inte så. Det måste vara en utmaning, annars kan jag ju lika gärna göra reklam-jinglar eller filmmusik. Eller hur?

Ögonen blinkar och huvudet faller lite då och då. Luke håller på att somna igen och jag tar det som ett tecken på att intervjun är över och lämnar honom ensam igen med sin bänk, sina jordnötter och ett tomt paket cigaretter.

Good Times
with Joey & Norman Jay

Grymt sväng från männen som gör Notting Hill-festivalen till den händelse det är.

Mobbade Barn Med Automatvapen

Ni som var på Hultsfred vet redan hur stort det här är. Sveriges kaxigaste och bästa rappare debuterar med denna 12:a. På CD i höst.

Future Sound Of Jazz Vol. 7

Grymt sväng med artister som: Peter Kruder, Burnt Friedman och the Amalgamation Of Soundz m fl.

göteborg
enligt
groove....

Andra Långgatan Skivhandel
Armadillo
Barbarella
Bengans Centralen
Bengans Stigbergstorget
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Royal
Biografen Svea
Biografpalatset
Blenda
Bliss
Bommens salonger
Buskers Javabar
Bönor och bagels
Café 3:an, Linnégatan
Café Hängmattan
Café Kosmos
Café Napoleon
Café Tintin
Café Vasa
Caféstugan
Cafeva
CD-specialisten
Dirty Records
Fever
Filmtajm, Järntorget
Fiorucci
Flygarns Haga
Freddans
Gillestugan
Hagabion
HDK
Humanisten
Italienska skafferiet
It-palatset
Jacob's Café
Java kaffebar
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Johan Skoglund
Jord
Journalisthögskolan
Kafé Japan
Kafé Krokodilen
Kafé Zenith
Karltext
Karltext shoes
Klara Kök och bar
Kläfinger
Krasnapolsky
Kåren
Madhouse

Marilyn video, Vasagatan
Marilyn Video, Linnéplatsen
Marilyn Video, Karl
Johansgatan
Marilyn Video,
Vågmästarplatsen
Moms
MUG
Myrorna, Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Prostuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Satisfaction
Skivfyndet, Backaplan
Skivfyndet, Domus
Skivfyndet
Skivhuset, Avenyn
Skivhuset, Kungsgatan
Solsidan
Soundvision, Fredsgatan
Soundvision, Nordstan
Stadsbiblioteket
T12
Tapas
Tre små rum
Trädgår'n
Videohuset
Weird Sounds
World Music

Lund
enligt
groove....

Ariman Café
Blekingiska Nationen
Doolittle
Folk & Rock
Graffiti Café
Love Your Records
Lunds Nation
Mejeriet
Palladium
Smålands Nation
Teatercaféet

Malmö
enligt
groove....

Basement
Blinda åsnan
Cosmic One Records

Deli House
Flying A
Folk och Rock
Gecko Wear
Graffiti Café
Impala Streetwear
Interpool
Jukebox
Kajplats 305
KB
Konsthallen
La Couronne
Musik och konst
Möllan
One Off
Paddy's
Pelles café
Retro
Skivhuset
SMF
Sound&Vision
Surfers Paradise
Tempo
Uff
Yell

stockholm
enligt
groove....

Andreas skivor
Atlas CD Börs
Beckmans skola
Boutique Sportif 2
Café Sirap
Café Soda
Café String
Café Tabac
CD-Collector
Cheers
Coffee cup
Estrad musik
Fasching Jazzklubb
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Glenn Miller Café
Got To Hurry Records
Halkan's Rockhouse
Handelshögskolan kår
Hannas Krog
Hard Rock Cafe
Holger Bar & Mat
Hot Wook Cafe
Hotel Lydmar
Hypermusic
Hysj Hysj

Jam
Jeriko
jus Design AB
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larssons Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås Restaurang
Marquee Records
Mellotronen
Mickes serier CD & Vinyl
Mix skivor
Nalen
Nitty Gritty
Norrlands Kantin
Nostalgalpatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Hunter
Record Palace
Restaurang East
Roberts coffee
Sjögräs Restaurang
Skivhuset
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Torsgatan 1
Tranan
Trix
Vilse i Garderoben
Virgin Records

sverige
enligt
groove....

Banana moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten, Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Lidköping
Folk & rock, Helsingborg
Folk & rock, Luleå
Garageland, Umeå
Get Back, Linköping
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Trollhättan

Jay's, Västerås
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Linköping
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutik, Gävle
Skivbutik, Sundsvall
Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhuset, Halmstad
Skivhöman, Östersund
Skivlagret, Halmstad
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder Cd, Helsingborg
Tower music, Kungälv
Troj's, Norrköping
Tropéz, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik, Örnköldsvik

BEBEL GILBERTO

"Tanto Tempo"

Crammed Discs/Playground

Bebel Gilberto gör underbart skön, jazzig pop med latinoinslag. Sval som Sade och innerlig som Joni Mitchell sjunger Bebel svävande sånger på portugisiska. Detta ligger milslångt från svettig salsa, det är återhållsam musik med cool, rökig nattklubbskänsla. Jag har länge velat ha en skiva som är harmonisk utan att vara vemodig, något att lyssna på efter en jobbig arbetsdag. *Tanto Tempo* passar utmärkt.

Karin Lindkvist

IAN POOLEY

"Since Then"

V2

Ian Pooleys avslappnat funkiga house fortsätter att attrahera, dock med avtagande kraft. På nya albumet är tysken inte lika minimalistisk som tidigare, han verkar dra sig allt längre ifrån techno och närmare easy listening och samba. Tyvärr betyder det att *Since Then* känns en aning ointressant – som väntat är det en skön platta, men absolut ingen klassiker.

Pigge Larsson

RONAN KEATING

"Ronan"

Polydor/Universal

Musik är inte nödvändigtvis dålig bara för det är feg och strömlinjeformad. Ronan Keating är inte ett dugg spännande eller nyskapande, men det finns ingen anledning att avfärda honom bara för det. *Life Is a Rollercoaster* är en utmärkt popsingel och överlägset bättre än allt som en viss annan före detta pojkbandsstjärna gjort på sistone. Resten av skivan är ganska bra kommersiell musik. Och Ronan är säkert en jättetrevlig killa.

Thomas Nilson

ELMER

"13 Sweethearts"

Country Rock Specialisten/Dusty Records

Göteborgska Elmer ingjuter inte något nytt i alternativcountryn, men de är väldigt bra på vad de gör och både Niklas Lilja och Jonas Hagberg skriver bra låtar. Deras gemensamma *Sweetheart* är till och med en så snygg korsning av Dillard & Clark och Townes Van Zandt att jag höjer på ögonbrynen. Bonuspång för soundet som är rent och enkelt och ger föredömligt utrymme åt själva låtarna.

Peter Sjöblom

THE HANG DOGS

"Beware of Dog"

Shanachie/Border

Den här New York-kvartetten lär vara väldigt kul att se på scen. Men på skiva blir resultatet bara godkänd countryrock med honky tonk-känsla och lite "bad attitude". Det hela är kompetent genomfört och låtarna helt okej men det finns många band som låter så här.

Robert Lagerström

THE WISDOM OF HARRY

"House of Binary"

Matador/Border

Det är en upplevelse att lyssna till Wisdom of Harry. En upplevelse som är svår att beskriva. Förra albumet *Stars of Super 8* innehöll filmiskt fragmentaliska stycken – pregnanta små melodier, många instrumentala. Samma struktur återfinns på *House of Binary*. Många av de små instrumentala partierna är cinematiska storverk, som en musikalisk kortfilmsfestival. Men det är de mer konkreta, sångbaserade, låtarna som sticker ut och skimrar. *Caesar Boots* och den storartade *Boxed* växer sig störst på ett album som visserligen är lite ojämnt spretande, beroende på de små instrumentalerorna, men som framkallar upptäckarlusta och eufori. Stort!

Magnus Sjöberg

THIEVERY CORPORATION

"The Mirror Conspiracy"

4AD/Playground

Denna amerikanska duo bestående av Eric Hilton och Rob Garza försöker ingjuta liv och värme i elektronisk musik. Och de lyckas snuskigt bra. Med hjälp av karibiska, orientaliska och latinska rytmer skapar de ett sakta svängande universum med hög trivselfaktor vare sig akustiskt eller vokalt (via exempelvis Bebel Gilberto). Musik för ljumma sensommarkvällar.

Gary Andersson

DIRTY BEATNIKS

"Feedback"

Wall of Sound/Virgin

Och Big Beat stagnerade, och det sades att Big Beat var dött: svarta rubriker i engelska musiktidningar – "Big Beat Is Dead". Det enda som kunde rädda Big Beat var låtar med riktig sång. Dirty Beatniks satt i London och väntade på Räddaren. Då – ett dammoln vid horisonten! Det var Mau på sin svarte springare, hela vägen från Paris. Mau öppnade munnen och sjöng, resten av Dirty Beatniks satte igång sina musikmaskiner, och se: Big Beat var återuppstånden!

Det är definitivt Mau som gör *Feedback* till en intressant skiva. Mau, en gång medlem i trippopbandet Earthling, som 1995 gjorde en av mina favoritlåtar, *Nefisa*. Då höll han på med laidback rap, nu har han iklätt sig rollen som indiesångare, typ. Han påminner om en blandning mellan Bobby Gillespie och Shaun Ryder i sångstilen, hans texter är frispråkiga berättelser om människor som möts i natten. Musiken på *Feedback* är en blandning mellan breakbeat, techno och rock, precis som big beat ska vara – kanske väl likt. Lite mer innovation i ljudbilden hade inte varit ovälkommet. Dock, det svänger om *Feedback*, ingen tvekan om det.

Henrik Strömberg

Album

SIGUR RÓS

"Ágætis Byrjun"

Fat Cat/Playground

Har ni någonsin undrat hur det kändes för Alice när hon trillade ner i kaninhålet och vaknade i underlandet? Eller när Dorothy hamnade i Oz? Isländska Sigur Rós musik hjälper dig en god bit på vägen. Musiken är drömmande. Man ser tinnar och torn. Pepparkakshus. Trolska skogar. Och någonstans där. Inne bland allt det vackra och drömska. Där lurar faran. Det hotfulla. Vargen. En drake som när som helst kan spruta en eldkaskad. Sigur Rós sjunger på ett låtsasspråk. En blandning av isländska och någonting annat. Det hela påminner om Dead Can Dance eller Cocteau Twins sätt att få fram det vokala. Musikaliskt går Sigur Rós på samma gula väg som Dorothy. Man blandar friskt. Inland Massive Attack. Inland Radiohead. Det är ingen slump att Thom Yorke ville ha med Sigur Rós som förband på sin turné. *Ágætis Byrjun* kan vara det viktigaste skivinköpet du gjort på många år. Lyssna och gå hand i hand längs alléer kantade av Törnrosor, Guldlockar och troll.

Per Lundberg G.B.

LEILA

"Courtesy of Choice"

Virgin

Vill man göra det enkelt för sig kan man hänvisa till att Leila tidigare spelat keyboard med Björk och att den skruvade musikaliteten kan hänvisas dit. Men jag tycker att Leila rör sig på helt andra ambienta vägar. *Courtesy of Choice* innehåller spår som ligger någonstans mellan det dansanta och det meditativa, även om det är mer spänningsfyllt än rofyllt. Lekfull, klaustrofobiskt psykodelisk cirkusmusik som inte alltid följer förväntade strukturer. I de bästa och minst introverta partierna påminner det om Solex, eller ett mer experimentellt Portishead. Men Leilas allra största fördel är de sagostämningar som ligger över albumet, stämningar som omväxlande är mystiska eller självklara, onda eller goda.

Magnus Sjöberg

MORCHEEBA

"Fragments of Freedom"

China/Warner

Morcheebas föregående plattor är båda smått genialiska. Mycket sitter i Skye Edwards röst som är en av vår tids absolut bästa. Vid första lyssningen står det klart att *Fragments of Freedom* drar åt ett annat håll, mer soul, funk och gospel. Det finns något magiskt som vägrar försvinna vilket genre Morcheeba än ger sig på. Musik med intensitet, ganska ordentligt pårökt, men ur dimman kommer något som aldrig är disco, inte heller funk eller jazzfunk. Det är dansant självfull musik med vackra melodier och stans svängigaste musiker.

Jonas Elgemark

NICK DRAKE

"Five Leaves Left"

"Bryter Layter"

"Pink Moon"

Island/Universal

Skulle jag någon gång hamna i en ensam rymdkapsel eller varför inte på den där vittomtalade öde ön, och bara få ta med mig en enda skiva, skulle det bli Nick Drakes *Five Leaves Left*. Skulle jag få ta med mig ett par till, är det sannolikt att jag skulle ta med mig *Bryter Layter* och *Pink Moon* också. För jag har aldrig hört någonting med samma pastorala skönhet, samma sköra styrka, samma djup, samma *excellens*.

Det har sagts mycket om Nick Drakes musik och korta levnad de senaste åren, i artiklar, böcker och dokumentärer – nu senast i form av en hel film. Därför tänker jag inte orda så mycket om skivornas inre kvaliteter. Det är tveksamt om jag ens skulle kunna säga något särskilt begripligt om musiken; det är ju just i stunder när orden sviker mig som jag låter Nick Drakes sånger tala i mitt ställe.

Vad jag dock kan säga är att det äntligen kommit CD-utgåvor som är värdiga musikens raffinering. De som hittills har funnits har varit direkt vanvördiga, både ifråga om ljud och presentation; det har till och med förekommit felaktiga lättitlar vilket visar på ett direkt skrämmande slarv från skivbolagshåll.

Integring sådant brännmärker dessa utgåvor. Presentationen är berömvärd, med originalomslagen troget återgivna, plus texter och bilder, några av fotona har jag inte sett förut. Och ljudet är imponerande! För en gångs skull innebär remastring *inte* att väsentliga aspekter av musiken försvinner, utan snarast tillkommer, först och främst på de två första skivorna. Sängen träder fram levande och nyanserat i rummet. Också det helt makalösa gitarrspelet gnistrar i all sin prakt med ett nära nog större skärpedjup än på LP-skivorna. *Pink Moon* lider dock fortfarande av en viss metalliskhet i ljudet, även om det är ett klart framsteg från den gamla CD:n.

I alla år har det varit just de engelska originalpressningarna som varit det förmåligaste sättet att höra Nick Drakes musik. Problemet är att de har varit, och med åren blivit alltmer, svåråtkomliga och därmed rätt dyra. Med dessa utgåvor erbjuds alla, *äntligen*, ett värdigt CD-alternativ.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Putting the Morr Back in Morrissey" Morr Music/import

Årets bästa samling, med årets trasigaste titel? Troligen. Morr Music utmärker sig mer och mer som ett av de alla bästa skivbolagen för elektronisk lyssningsmusik och det med bara tolv skivsläpp under bältet. Vad som bara skulle vara en EP med olika band remixandes varandra blev en hel dubbel:CD. Ena CD:n innehåller 14 nya spår, och den andra 14 remixar. Samlingen kan ses som ett vem-är-vem inom ny europeisk elektronisk musik med bra spår från bland andra Manufacture, Styrofoam, E*vax, Phonem, Arovane, B. Fleischmann, Hessen... Bland de här bandens musikaliska inspiration kan man främst räkna upp Boards of Canada, Aphex Twin, Autechre, och Stereolab. Men det här är inte bara andra generationens kopior, banden har inga problem att hitta egna sätt att sätta ihop melodiska ljud och rytmer. Bäst är nog första CD:n, med originalversionerna. Remix-CD:n har inte lika många spår som står ut. Utan att motsäga mig själv måste jag ändå påpeka att Arovanes version av *Bitstream* är fruktansvärt bra, och slås om att vara samlingens bästa låt med Phonems *Syntax* – den bästa Phonem-låt jag hört. Genial.

Henrik Strömberg

RANCID "Rancid" Epitaph/MNW

Det här är så bra att man kissar ner sig. En punkplatta som är skön. För det ju punk, lyssna och lär. Det är skitigt och avigt med en del falsk körsång. Så det ska vara. Låtarna blandas mellan snäll trall, oi och "vanlig" punk. Texterna är klassiskt arga och revoltuppmanande men genomtänkta. Det är ändå mer än bara tre ackord och en massa bröl. Lite mer avancerat men ändå lika äkta som säkerhetsnålar med sönderslitna jeans. Ingen färdigtrashad skit från NK. Hög volymen och röj. AHHH!!!

Tove Pålsson

DARK TRANQUILLITY "Haven" Century Media/MNW

I vissa stunder på *Haven* är det så vackert att man inte tror sina öron. Då blir man extra uppmärksam på att leta fel. Inget kan ju vara perfekt. Dark Tranquillity är perfekta. Klockrena melodier. Melankoliska gitarrslingar utan onani. Syntmattor av vackraste kashmirull. Dark Tranquillitys symfoniska och drömska hårdrock för tankarna till Pink Floyd. *Haven* är en ljusglimt trots alla mollharmonier.

Per Lundberg G.B.

ERICK ONASIS "Def Squad Presents" Def Squad/Universal

För att kunna ge ut en platta på sitt eget bolag Def Squad var forne EPMD-medlemmen Erick Sermon tvungen att ta sig ett nytt namn, ordinarie skivbolaget Def Jam tillät inte att han gav ut skivan annars, och helt naturligt blev hans nya efternamn Onasis. Men detta bakslag har inte på något sätt grusat Ericks känsla för funken. Redan på Redmans *Doc's da Name* från 1998, som Erick producerade, var det bumpande soundet nästan fulländat och *Def Squad Presents* limmar sig också fast i hjärnbarken. Texterna har en sekundär betydelse och är ofta triviala betraktelser om pengar, knark, suga, brudar och mera pengar. Det är främst den knäckande hiphop-funken som bryter ner allt motstånd.

Ironiskt nog landar ett av de få spår som inte Erick själv producerat tyngst, *I Do 'Em* som DJ Scratch står bakom, blåser av kepsar i sin okonstlade direkthet, men även egenproducerade låtar som *Don't Get Gassed* där Erick visar yngre och överskattade mikrofonflänörer att han fortfarande vill hålla i guld-micken, triumferar med sin tyngd. Och då har jag inte nämnt *So Sweet* där Easy E gästar postumt eller *Focus* med ett bekant groove som kan få vilka blyfyllda sneakers som helst att vibrera.

Björn Magnusson

IAN ASTBURY "Spirit, Light, Speed" Beggars Banquet/Playground

"Öhh, va?" Så detta är den efterlängtrade soloplattan från The Cult-sångaren Ian Astbury. Jag vet att den blivit försenad i två år, vilket kanske kan ursäkta soundet, men om Holy Barbarians var ute på tunn is är detta en öppen vak! Att droga och leva ett tufft liv är vanligt inom branschen, att sen strula bort ett äktenskap, plus barn, genom att jaga småtjejer på disco följer tyvärr även det rock'n'roll-mönstret. Vad ska nu en föredetta göra för att hänga med sin tid? Just det, börja umgås med kändisar, vilket förklarar att Chris Goss (Master of Reality och Kyuss producent) finns med på plattan.

Efter uppbrottet med The Cult 1995 var Ian urless på allt vad rock hette, istället var det framförallt band som The Chemical Brothers och Primal Scream som lockade. När Holy Barbarians var ett misslyckat, men tappert försök att förmedla de nya inspirationskällorna, har denna platta tagit steget fullt ut. Med ett sound som pendlar mellan experimentell klubbmusik till rena psykedeliska utflykter, existerar inte den röda tråden. Någonstans i Ians undermedvetna är dessa låtar egentligen skrivna för The Cult, symbi-

osen mellan honom och före detta gitarristen Billy Duffy finns där. Ians hippie-ådra kontra Billys gitarrspel hade säkerligen tagit många av låtarna till himmelska höjder. Istället bekostar nu stråvan att vara modern allt annat, dynamiken, arrangemangen och helheten är helt pulveriserad och söndermalad, programmerade bakgrundsljud, loopar och fräcka drumbeats har ersatt allt. När till och med *The Witch* från 1993 (producerad av Rick Rubin) har fått en Chris Goss-version är det bara för mycket. Som tur är släpper The Cult snart en box.

Thomas Olsson

SHELLAC "1000 Hurts"

Touch and Go/Border

Detta är så omänskligt brutal musik. Stenhårt och utan någon som helst pardon slamrar Shellac på och fullkomligt maler sönder allt i sin antihumanistiska mission. Till skillnad från 1998 års *Terraforms* lätt metafysiska karaktär stängas *1000 Hurts* med mycket mer jordnära problem. Skor, ekorrar och vidriga älskare bokstavligt talas slaktas i det auditativa blodbadet. Samtidigt är musiken så extremt kontrollerad, kylig och totalt befriad från allt vad sväng och själ heter. Att Steve Albini säkert producerat 50 andra grupper mellan tagningarna märks inte. Han fortsätter på *1000 Hurts* att stilsäkert styra musiken längre ut i periferin där blues och rock'n'roll är skrämmande frånvarande.

Fredrik Eriksson

A GUY CALLED GERALD "Essence"

Stud!o K7/Goldhead

Den drömska stämningen Gerald Simpson planterar på *Essence* blir faktiskt lite långtråkig ibland, bäst fungerar fartigare låtar som *Hurry to Go Easy* med Lady Kier på sång, *Landed* och supersköna *Fever (or a Flame)* med Wendy Page vid mikrofonen.

Gary Andersson

RED AIM "Call Me Tiger"

People Like You/MNW

Med ett stencoolt omslag drogs mina blickar både till den halvnakna tjejen som poserade och den fräcka motorcykeln med eldsflammor i bakgrunden. För även om det känns som bägge är leksaker har omslaget lyckats förmedla vilken musik det handlar om – stoner-rock. Efter några genomlysningar kan jag konstatera att bandet egentligen borde döpt sig till Red Kyuss eller Kyuss Aim. Dessutom har bandet gått alldeles för många gånger i tvätten och framstår som mer än urblekta kopior. Men den som kan sin Kyuss kan roa sig med att plocka ut vad Red Aim bidragit med själva, inte är det mycket inte.

Thomas Olsson

ELASTICA "The Menace"

Warner

Sällan har det väl skrivits så mycket om ett så improduktivt band som Elastica. På två år hann de släppa fyra uppmärksammade singlar innan det självbetitlade debutalbumet släpptes 1995. Sedan dess har det egentligen aldrig varit tyst om dem – uppståndelsen kan närmast jämföras med den kring det brittiska kungahuset. Då är det märkvärdigt att det tagit hela fem år att kreera den andra fullängdaren. Det är kanske inte så konstigt att bandet är delvis utbytt, gitarristen och låtskrivartalangen Donna Matthews lämnade bandet förra året efter stora bråk med bandets grundare, tillika Blur-Damons ex-flickvän Justine Frischmann. Basisten Annie Holland har stuktit och kommit tillbaka igen, dessutom har tre nya medlemmar tillkommit.

Hur som helst är *The Menace* ett album som det varit värt att vänta på, frågan är om de hade hunnit göra så här bra ifrån sig på kortare tid. Vad som tidigare skulle föreställa "the new wave of New Wave", men som kantades av skriverier om stölderna av Stranglers-riff, har renodlats till något eget. Elastica har verkligen hittat sin nisch. Samtidigt som punkkänslan sitter som en smäck på hälften av spåren har de tagit till influenser av lite mer kvinnliga förebilder som PJ Harvey och Patti Smith. Remarkabelt är dock att två av favoritspårerna på plattan, *Love Like Ours* och *Nothing Stays the Same*, skrivits av Donna Matthews.

Oavsett hur beräknande Frischmann verkar vara, oavsett hur mycket *konstruerad produkt* det osar om Elastica, och oavsett hur kul det är att lägga Trios *Da Da Da* som sista spår, så är det här en förbaskat bra skiva, kanske årets bästa?

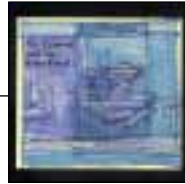
Pigge Larsson

SHAWN LEE "Monkey Boy"

We Love You/Virgin

Vad är det här för en kille? är min första tanke. Musiken är funkig, där blandas bossa med folkrock, stråkar med scratchingar samtidigt som Shawn sjunger som Lenny Kravitz. Han påminner om Keziah Jones som också är flyhänt och infallrik eller om softa Sean Lennon. Jag mår väldigt bra i Shawns närhet. Speciellt i rymdkrävande akustiska *Harmony in Falsetto* där han för lyssnaren ut i den stjärnbestrodda cowboynatten. Wow. Man behöver inte ta ut svängarna för att få det att snurra. Allt man behöver är att nå fram till människans innersta väsen. Det kan göras med en fyrkanalsbandare i köket.

Gary Andersson

Album

DE LA SOUL

"Art Official Intelligence: Mosaic Thump"
Tommy Boy/Playground

Pos, Mase och Trugoy återkommer här med en efterlängtat platta som föregicks av singeln *Oooh* där Redmans gästspel utlovade tuffa takter. De La har dock inte förändrats så mycket, soundet är lika soft, mysigt och njutbart som förut, men nån slags 2000-tals-uppgradering har ändå skett. Just gästerna (Busta, Beastie Boys) är de som tillför minst, bästa resultatet når trion på egen hand. Att som band lyckas göra angelägen musik för tredje årtiondet i rad är en stor bedrift, eller som de själva uttrycker det: "Yo, I may be old-school, but I'm not no old fool!"

Gary Andersson

SOLBAKKEN

"Pinanti"
Hooverflag/Border

Slint är antagligen ett av de senaste femton årens mest inflytelserika amerikanska band. Samtidigt är de förmodligen också musikhistoriens bäst bevarade hemlighet. Slint är ett av de där banden som alla människor bildat egna band efter de hört. Solbakken är inget undantag. Det går visserligen att höra lite av både Shellac och Sonic Youth i den holländska trions svårsmälta, inte sällan regelrätt disharmoniska, gitarrskrammel. Men det är ändå Slint som tydligast ekar i bandets sätt att fokusera musiken på samspelet och dynamiken mellan instrumenten. Men det räcker inte riktigt att bara vara ett eko av ett annat, mycket bättre, band. Det är här som problem uppstår för Solbakken. Musiken är inte tillräckligt originell för att tillföra genren något nytt och samtidigt är det svårt att fortfarande känna någon slags entusiasm för sånt här. Något nytt måste väl ha hänt under femton år?

Dan Andersson

SYRINX

"Crystal Cliffs"
Season of Mist/MNW

Tack vare skivbolag som Season of Mist, Holy Records, Misanthrope och Osmose har även Frankrike placerat sig på hårdrockskartan. Efter att ha hört debuten från fransmännen i Syrinx kan jag bara konstatera att här gäller det att se upp. Inte nog med att Frankrike vann fotbolls-EM, nu gör de även intrång inom genren power/speed metal också. Att Syrinx lyssnat in sig på Dream Theater är ingen vild gissning, med sitt tekniska kunnande sätter de ribban högt. Melodisk fingerfärdighet på gitarrerna, progressivt kraftiga svängningar i musiken och en sångare som ibland kommer upp i metalguden Rob Halfords klass är inte fy skam. Vive la France!

Thomas Olsson

VIC CONRAD AND THE FIRST THIRD

"Vic Conrad and the First Third"
Woronzow/import

Australiensarna i Vic Conrad and the First Third släpper första plattan och bjuder på trevligt skumma låtar som man kan härleda till det psykedeliska 60-talet, men de rör om och resultatet känns gediget och eget. Många låtar är runt två minuter men mycket hinns med. De smyckar sina låtar efterhand och tillsammans med en annorlunda instrumentering låter de musiken växa för att till slut blomma ut. Plattan vinner på att sträcklyssnas en eller flera gånger, uppenbarelsen kommer smygande efter ett tag. I den långa *DNA for Alice* flyger bandet och lyssnaren iväg ordentligt och de monotona mantraliknande stämningarna med gästspelande Nick Salomans sitar får härstråna att resa sig. Vilken överraskning, ännu ett nytt fantastiskt band.

Jonas Elgemark

TELE:FUNKEN

"A Collection of Ice Cream Vans vol. 2"
Domino/MNW

Gamla tyska artrockbandet Der Plan och legendariska Residents far igenom huvudet vid första lyssningen. Lekfullt instrumentala Tele:funken passar säkert som soundtrack till någon gammal tjeckisk dockfilm och bolaget Warp skulle förmodligen gilla detta. Ljudbilden är varm och harmonisk och inte så kallt elektronisk som så ofta är fallet med dagens elektroniska musik. Tele:funken har gjort en intressant och spännande platta.

Johnny Jantunen

PHOTEK

"Solaris"
Science/Virgin

De bästa albumen är de som till en början ser ut som en marginellt intressant glasbit, men som många genomlysningar senare visar sig vara en skinande diamant. *Solaris* är en sådan skiva. För att fortsätta analogin, så är skivan kanske inte den renaste diamant skådats, men trots en eller annan kolfläck, en diamant av imponerande storlek. Photek har växt från att bara varit drum'n'bass-producent till någonting mer, någonting större. Han blandar breakbeat, house, techno och ambient utan synbar ansträngning. Den kyliga minimalism som kunde genomsyra hans tidigare skivor har här ersatts av en mer suggestiv och något varmare ljudbild, mycket på grund av att han på flera låtar använder sig av vokaler. Särskilt de sista tre låtarna imponerar, där Photek bygger upp bilden av ett ödsligt industriellt landskap. *Solaris* torde glädja både nya och gamla Photek-fans.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Caroline Now! The Songs of Brian Wilson and The Beach Boys"
Marina

Tributskiva från skotskt bolag med övervägande skotska artister som med egna inspelningar hyllar låtskrivargenet Brian Wilson, men även några av de andra strandpojckarna från Hawthorne, Kalifornien. Skivan vill fokusera på de mindre kända pärlor som The Beach Boys, Brian själv eller hans dåvarande hustru Marylins grupp, American Spring, spelat in genom åren. Och visst möts lyssnaren av ett brett material. De sammanlagt 24 låtarna spänner från *The Lonely Sea*, inspelad 1962 som det första av en lång rad samarbeten med kaliforniska kultfenomenet Gary Usher, till *Rainbow Eyes* från Wilsons andra, aldrig officiellt utgivna, album för Sire Records, *Sweet Insanity*.

Att lyssna på skivan är lätt. För den inte fullt så invigde förklaras i konvolutet varifrån varje låt är hämtad. Många av dem är tidigare utgivna och kan därför vara lite spännande att lyssna på. Ja, att lyssna är lätt. Att bedöma är svårare. Givetvis är låtmaterialet så gott som genomgående briljant, med lite fokus på det ofta förbisedda lilla mästerverket *The Beach Boys Love You*. Nej, det svåra är att bedöma kvaliteten på artisternas nytolkningar samt hur angeläget det egentligen är med nyinspelningar av låtar som aldrig släppts och endast väldigt få har hört. Det blir lätt lite måstrande. Men visst finns här flera guldkorn. Douglas T. Stewart från BMX Bandits gör en fantastisk version av *Lines*, Alex Chilton lyckas med en hemskt rolig version av *I Wanna Pick You Up* och The Radio Sweethearts gör ren country av *Honkin' Down the Highway*. Men vid sidan av att vara en begåvad kompositör var Brian även ett geni i studion. Nej, ingen av nyinspelningarna toppar originalen och ingen som inte är ett stort fan av Wilson kommer att köpa skivan, så oavsett hur roligt det är att lyssna på den kvarstår faktum att skivan saknar både marknad och syfte.

Dan Andersson

LAST DAYS OF APRIL

"Angel Youth"
Bad Taste Records

Kul att höra ett band som vågar. Vågar förändra sig. Från i mitt tycke slätstruken pop byter Last Days of April jacka från anorak till jeans med nitar. Att bandet var goda låtskrivare visste jag sen tidigare. Med hjälp av Pelle Gunnerfeldt har bandet gjort en varierad rock/pop-platta. Visst låter det Fireside om produktionen men det går absolut ingenting. Den här gången kan de lyckas då det finns en röd tråd genom plattan.

Per Lundberg G.B.

ENON

"Believe!"
SeeThru Broadcasting/Playground

Egentligen är det inget speciellt med Enons musik. Det är inte unikt, det är inte provocerande, det är inte fullt av briljanta melodier. Men ändå är det något här som tar tag i mig ordentligt och inte släpper. Det finns en långsam, släpande, beroendeframkallande atmosfär på *Believe!*, en sådan som gör att man konstant upptäcker nya nyanser och finner dem goda. Vid en första genomlysning är det lätt att dra paralleller med Cornelius, lite tyngre, men också mer häglöst. På något sätt låter det rätt alldagligt, men med en krydda som ger angenäm eftersmak. Vård att lyssna på. Mycket.

Magnus Sjöberg

REVEREND HORTON HEAT
"Spend a Night in the Box"
BMG

Förra plattan var okej, men på *Spend a Night in the Box* är trions modifierade rockabilly ännu bättre. Svängit är sorglöst och smittande, en riktig partyinjektion som är svår att stå emot. Det krävs väl ett hjärta av sten och två gipsade fötter för att du inte ska stampa takt. Favoriten heter *It Hurts Your Daddy Bad*, men faktum är att alla låtar håller.

Peter Sjöblom

SUZANNE LANGILLE & LOREN MAZZACANE CONNORS

"1987-1989"
Secretly Canadian/Border

Sångerskan Langilles första samarbete med blivande äkta mannen och minimalistiska gitarrguden Mazzacane Connors omintetgör betydelsen av alla vita bluesartister de senaste 40 åren. Egentligen en samlingsvolym av skivorna *Bluesmasters 1 & 2*, utgivna mellan 1987 och 1989 under pseudonymen Guitar Roberts, och Connors egen *In Pittsburgh*, men *1987-1989* är samtidigt så mycket mer. Det är blues. Det är gospel. Det är, helt enkelt, en exkursion in i musiken som ligger bakom jazz, rock'n'roll och allt annat som fortfarande kan kallas pop idag. Connors passionerade och skenbart enkla, utan tveivel blå, gitarrspel och Langilles nakna röst berövar melodierna alla förskönande ornament och distraktioner från känslan, inte sällan smärtan, bakom varje sång. Tillsammans guidar de lyssnaren genom välkända standards, exempelvis *Amazing Grace*, samt undervisar om mindre kända guldkorn av Lonnie Johnson och Jimmy Rodgers. Det var så här naket, inlevelsefullt och uppgivet som blues en gång spelades och det är så här den alltid borde spelas.

Dan Andersson

Nigo rör sig i ett orientaliskt landskap med kinesiska instrument som möter smutsiga västerländska beats. På *Kung Fu Fightin'* (Mo' Wax/Playground) rappar Tycoon Tosh på bruten engelska och det blir en rörande hyllning till västerländsk hiphop när han skanderar "Fight the Power!". *Live Human* knäcker mig nästan med sina flippade basgångar till stenhårda hiphop-beats som guidas av elak scratch. Elephants Bliss/Lesson #7 (Matador/Border) är bland det bästa och mest kompromisslösa jag hört i år.

Non Phixion rappar med en obändig svada och fortsätter att kartlägga Amerikas orättvisor. Rappare med hjärna känns mer angelägna än någonsin och *Black Helicopters* (Matador/Border) är ännu en protest fäst på vinyl. *Mobbade barn med automatvapen* framstår efter *Dom vilka idioter* på samlingen *Den svenska underjorden* som svensk hiphops framtid. Fyndiga texter där Leo, Organism 12, Seron och PST/Q staplar ord som inte liknar någonting annat. *Vulgära vovvar/Musik för din kravall* som distribueras av (Border) är även den väsentlig i varje nyfiken skivback. Gubb är en vapenbroder till de mobbade barnen och han gör på *Respekt* (Illicit Muzik) en ganska traditionell skröna om sin bakgrund. Men på *Orala steroider* som gästas av PST/Q visar Gubb upp sin sjukaste och mest tilltalande sida vilket lovar gott (www.gubb.net).

Chris the Greek levererar en lätt filtrerad house och träffar i *Get Up* (Tommy Boy Silver Label/Playground) mitt innersta dansanta väsen. Bäst är *Main Club Mix* som blottlägger låtens kärna bäst.

Björn Magnusson

Först måste en varning utfärdas för Storbritanniens meste knarkare. *Dope Smugglaz* har på nya tolv *Barabajagal* (Perfecto/Playground) tagit oral hjälp av Shaun Ryder, och resultatet är fullständigt olyssningsbart. Kan ingen förbjuda dessa amöbor att göra musik? Något som däremot ska uppmuntras är den verksamhet som etiketten Italic driver, där minst sagt produktiva Antonelli Electr. den här sommaren med hjälp av Miss Kittin fullbordat konceptet åttioårsretro-electro. Spåret heter *The Vogue* och välte omkull mig redan vid första lyssningen.

Dansmusikens okrönte schlagerkonung Andreas Dorau hedrar bröderna Gibb och släpper hela fyra versioner av *Die Menschen sind kalt* på Ladomat – en lika rolig som melankolisk historia, fullkomligt dränkt i vocoderbrus. Acidversionen och houseremixen tävlar om en delad förstaplats med originalet, men ortodoxa lyssnare av respektive genre göre sig icke besvär.

Pigge Larsson

Autopoieses nya dubbeltolva på Mille Plateaux heter *La vie à noir transposed*. Originalversionen *La vie à noir* består av 45 korta spår oljud, eller nåt åt det hållet. Det här är remixversionen, fyra artister gör varsin tolkning: Gez Varley (från LFO) gör om Autopoieses till ypperlig dansant techno, Terre Thaemlitz bidrar med en väldigt trevlig knastrande ambient sak, Kit Clayton försöker få ihop något slags intressant rytmiskt oljud men stupar på mållinjen, medan Vladislav Delays låt liknar musiken på hans imponerande album *Entain* men utan att vara alls lika bra. Andra tolv innehåller 28 cirkulära spår (locked grooves): loopar med knaster, små bitar samplad musik eller industriell oljud. Med några effektboxar kopplade till stereon kan man ha riktigt roligt – gör din egen Autopoiesesremix! Idén faller tyvärr lite på att alla loopar ligger på samma tolv, och man kan således inte mixa in dem i varandra. Rätt kul ändå, och funkar väldigt bra tillsammans med en av årets coolaste sjuummare, den magnifika *Systems Medley* av snd (City Centre Offices), vilken kom ut i sin tredje pressning under juli. Baksidan till *Systems Medley* innehåller åtta cirkulära spår.

Eighteenth Street Lounge Music verkar vara Thievery Corporations eget underbolag till 4AD. En snygg 10" är första släppet. *Focus on Sight* är omiskännlig triphop med tydliga reggae-influenser och vokala inslag av See-I, skönt gungande kvalitet. B-sidans *Barrio Alto* med latino-gitarr leder däremot tyvärr ingenstans och känns bara som utfyllnad.

Henrik Strömberg

Tunga och olycksbådande rhymes och beats dominerar *Capone-n-Noreagas Phone Time* (Tommy Boy/Playground). Baksidans arga *Bang Bang* gästas av kaxiga Foxy Brown.

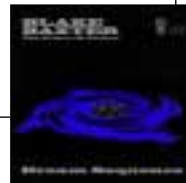
En rolig överraskning: självpressade hiphop-tolvan *Zoobiz* med Speech Defect från Halmstad. Infallsrik och lekfull positiv-vibbig rap över tvårflojt i skön gammal De La Soul-anda. Kontakta via speech_defect@hotmail.com.

Gary Andersson

Lo fi-jänkarna The Cassettes väljer trista *Lights* (Carcrash) som A-sida till sina andra svensktungna singlar. Nervigt gungande *Twilight Tonight* är bättre.

Intressantare är Karin Dreijers (ex-Honey Is Cool) nya projekt *The Knife*. Naivistiskt primitivt med mest elektroniska instrument. *Afraid of You* (Rabid/Border) heter debutsjuan, vänd på den och hör *Bird* med Kate Bushigt skruvad sång. Gott löfte inför höstens fullängdare!

Peter Sjöblom

STROLLERS "Captain of My Ship" Low Impact Records

Indiepopen är död och depprocken halvdöd. Den fuzzade, högenergirocken som härstammar från 60-talet med band som Seeds och Sonics har däremot en gyllene period. Strollers innehåller alla ingredienser för att hamna rätt. *Captain of My Ship* är andra plattan från örebrobandet och det har inte hänt så mycket, lite självsäkrare, lite tyngre. På scen är Strollers en uppenbarelse, helt klart det bästa svenska man kan se just nu. På skiva ibland lite försiktigare men det är bara en anmärkning i marginalen. *Captain of My Ship* är nämligen en fullpoängare i alla avseenden, låtarna är helgjutna, Mathias Liljas sång genial liksom orgelspelet. Musik att bli lycklig av, det behövs inte mer än så.

Jonas Elgemark

HALFORD "Resurrection" Sanctuary/Playground

Från att ha tillhört eliten inom genren NWOBHM, New Wave of British Heavy Metal, under det tidiga 80-talet, kom sen anklagelserna mot Judas Priest i form av två självmord i USA som skulle vara kopplade till bandets texter. Lång och dyrbar tid gick förlorad i domstolsförhandlingar som till slut rann ut i sanden. Att frustrationen och irritationen var hög hos bandet efter allt strul bevisar klassikern *Painkiller* från 1990. Men tiderna förändras och 1992 ville Rob testa en solo-karriär och bildade året efter Fight där aggro-metalen dominerade. Även om plattan gick hyfsat var det många som hade svårt att se den skällige 80-talsikonerna i ny 90-talskostym. Nästa projekt, *Two*, sökte sig helt andra former och satsade stenhårt på det industriella. Har gamla fans någon gång kliat sig i huvudet, var det definitivt då. Men nu är det ett nytt millennium och kanske sporrad av att kollegan Bruce Dickinson återvänt till Iron Maiden har Rob tagit många steg tillbaka. På första plattan under namnet Halford, kan man spåra feta gitarr-riff från Fight-tiden och resterande har sitt ursprung under Judas Priest-epoken. Utveckling och vågade idéer gäller inte längre, nu är det säkra kort och återanvändnings-principen som regerar. Här får fansen allt de någonsin drömt om; soundet, den starka rösten, och bra rocklåtar serveras alla på önskefat. Plattan är bra och kommer inom metalkretsar stå högt i kurs, bäst är nog duetten med Bruce Dickinson i titelspåret och låten *Slow Down*. "The metal god is back", som han brukar säga om sig själv, är numera faktiskt sant.

Thomas Olsson

DIVERSE ARTISTER "Loud/Rocks" Loud/Sony

Som en inofficiell uppföljare till soundtracket *Judgement Night* där hiphop mötte gitarrmangel kommer nu *Loud Rocks* där en ny generation musiker muterar. Problemet som genomsyrade *Judgement Night*, där det ofta blev två olika låtar, kvarstår delvis på *Loud Rocks*. En del spår hamnar också i den inte helt moderna funkmatal-genren. *Loud Rocks* inhyser ändå intressanta kombinationer som bland andra Wu-Tang Clan/Ozzy Osbourne. Men i praktiken känns endast en handfull spår angelägna främst S.O.A.D. som tillsammans med Wu-Tang gör om klanens *Shame*, men även Sugar Ray som vanligtvis blandar stilar sticker ut i sitt samarbete med Alkoholiks.

Björn Magnusson

BLAKE BAXTER "Dream Sequence" Tresor/Border

Tresor återutger den här plattan från 1992. Och det gör de rätt i! 1992 fanns det lekfullhet i europeisk techno (även om Blake Baxter är amerikan från början) som i mångt och mycket saknas idag. Titta vilka roliga ljud! Titta vilka (relativt) funkiga basgångar! Precis som med förra årets *Warp 10 Classics*-samling kan jag bara applådera skivbolagens grävande i arkiven.

Henrik Strömberg

EMMYLOU HARRIS "Red Dirt Girl" Grapevine/Kommunikation

Daniel Lanois förstörde Emmylou *Wrecking Ball* med sitt hopplösa akvariesound, så därför var det en lättnad att se att hon valt en annan producent den här gången. Tyvärr är Malcolm Burn en fullfjädrad Lanois-klon som likaledes får Emmylou att likna en guppande guldfisk bland bubblor och undervattensväxter. Det är så synd, för innerst inne, bakom allt störande bjäfs, är *Red Dirt Girl* – med suveräna *Michaelangelo* i topp – en jättebra platta där Emmylou Harris ogenerat visar att hon själv är en utmärkt låtskrivare.

Peter Sjöblom

CANIBUS "2000 B.C." Universal

Förra Canibus-plattan *Can-I-Bus* från 1998 var hård som en knytnäve trots att den producerades av Wyclef, uppföljaren är också en värdig... eeh, uppföljare. För er som inte uppskattar tuff storstadshipop, vik hädan – alla andra; träd in i häxkitteln och spänn magmusklerna. Canibus står inte tillbaka för någon. Lyssna på *Lost @ "C"* och *Phuk U*.

Gary Andersson

Album

CULTURE

"Harder Than the Rest"

JOHNNY CLARKE

"Rockers Time Now"

GREGORY ISAACS

"Cool Ruler"

THE ICEBREAKERS WITH THE DIAMONDS

"Planet Marts Dub"

VITAL DUB

"Well Charged"

I-ROY

"Heart of a Lion"

Virgin

Det finns en stor skillnad mellan modern reggae och 70-talsreggaen: attityden. Dagens reggae är ofta slick utan något större djup. En generalisering javisst, men jag kan inte komma ifrån att reggaen som gjordes för mer än tjugo år sedan i allmänhet griper bättre tag i själen. Till och med sämre skivor från den tiden har fler dimensioner än det mesta från senare år.

Virgin har börjat återutge titlar i sin klassiska Frontline-serie, och först ut är sex plattor i olika stilar som illustrerar vad jag menar. Samtliga har redan i själva soundet starka andliga underströmmar, även om samtliga inte håller samma klass som Cultures *Harder than the Rest* med underbar sång och omsorgsfulla låtar som lyckas vara militanta, besjälade och kärleksfulla på samma gång.

Jämfört med Culture är både Johnnry Clarke och Gregory Isaacs rena skönsångarna, något som åtminstone Isaacs tog alldeles för mycket fasta på senare i karriären. Visserligen har *Cool Ruler* också sina charmördrag, men man får aldrig riktigt den där rysansvärda känslan av uppknäppt sidenskjorta och guld-kors. Fast Johnny Clarkes *Rockers Time Now* är bättre med större djup. Vissa låtar är helt suveräna, han sjunger urbra och Bunny Lees inläggande produktion är pricken över i:et. Rekommenderas!

Det är mer än vad jag kan säga om de två dubplattorna. Vital Dub är långt ifrån vitala. OK, alla kan inte vara en Lee Perry insvept i ganjarök eller en uppläst Prince Far I, men *Well Charged* är så färglös att det knappt förtjänar att kallas dub. Då är till och med *Planet Mars Dub* roligare även om den också lider av en prekär brist på fantasi. Dessutom lyser slätstrukheten hos Mighty Diamonds originalversioner fortfarande igenom.

I-Roy toastar melodiskt, svängigt, inspirerat. Det är kul att lyssna på *Heart of a Lion!* Törs man hoppas på mer I-Roy-återutgåvor?

Ett anklagande pekfinger riktar jag dock mot den fantasilösa presentationen med enbart tunna vikta blad utan någon som helst information utöver den som redan fanns på originalskivorna. Klent!

Peter Sjöblom

SEÑOR COCONUT Y SU CONJUNTO

"El Baile Alemán"

Multicolor/Border

Aldrig har Kraftwerk tolkats lika djärvt som här. Så är det bara. Att höra klassiker som *The Robots*, *Autobahn* och *Tour de France* i salsa/latinodrätt är nämligen en lika bisarr som välljudande upplevelse. Bakom projektet står tyske Atom, mannen som gör elektronisk musik under namn som Lassig Bendt och Atom Heart. Och när han ger sig på Kraftwerk handlar det som vanligt om välproducerad musik med en ambitiöst uppbyggd ljudbild där helheten är både genomtänkt och övertygande. Självklart har inte heller förpackningen glömts bort.

Det har aldrig svängt så här mycket om den tyska kvartettens musik. Och det är ju det som är grejen med en coverversion – en riktigt bra tolkning är personlig och låter aldrig lik originalet. Så chocka dina vänner med lite cha-cha-cha, merengue och salsa.

Robert Lagerström

JERRY JOHANSSON

"Raga på svenska"

Prova Productions/CDA

Vardagsvis är Jerry Johansson gitarrist i folkproggiga Grovjobb, men när han solodebuterar är det med en sitar och andra indiska instrument. Titeln *Raga på svenska* är en varudeklaration så god som någon. Grunderna kommer från den indiska klassiska musiken, men Jerry fyller i, chosofritt och utan rädsla, med svenska toner. Enda invändningen är mot bristen på intensitets-stegring, En brist som dock inte är större än att den överskuggas av att musiken, i en tid när hård vill bli hårdare och grov vill bli grövre, är subtil, finådrig och varmt omfamnande i all sin uppyrda stillhet.

Peter Sjöblom

WYCLEF JEAN

"The Eclectic, 2 Sides II a Book"

Columbia/Sony

Alla mina tankar om nya Wyclef-plattan besannas; han visar massvis av bilder på sig själv, kända gästartister (Mary J, Youssou N'Dour, Kenny Rogers, Pharoahe Monch och Whitney Houston) och cover (Pink Floyds *Wish You Were Here*) trängs med samhällskritiska och underhållande musikstycken signerade en friflygande konstnärssande. Sköna spår som karibiska *Thug Angels*, rappa singeln *It Doesn't Matter* och vibrerande balladen *911* med Mary stannar kvar i mig under lång tid. Detta är inte hiphop, det är fantastisk och rent av klassisk populärmusik som kommer att leva länge än. Wyclef är (om du inte redan visste det) smartare och mer begåvad än alla du känner, lyssna också på förra plattan *The Carnival*, om du ändå inte tror mig.

Gary Andersson

robbie williams sing when you're winning

nytt album ute nu

BAD TASTE RECORDS PRESENTERAR STOLT:

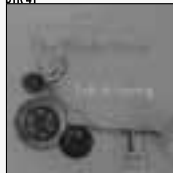
The Weakerthans

LAST DAYS OF APRIL

"Left And Leaving"

"ANGEL YOUTH"

BTR 41

Med ex-sångaren/basisten från Propagandhi i spetsen har The Weakerthans spelat in en helt suverän college-rock-platta och låten "Aside" körs just nu på rotation på P3. "Fyndigt. Inbjudande. Ålskvärt." (Helsingborgs Dagblad)

En av de bästa europeiska emo/collegerock-plattorna någonsin! 10 kanonlåtar inspelade med Pelle Gunnerfeldt från Fireside i stil med Jimmy Eat World och The Get Up Kids.

BTR 32

Albumet *En världsomsegling med Fint Tillsammans* ute 27 september. Vi lovar, något liknande har tidigare inte släppts i Sverige!

silence

Get wet!

Besök Groove på nätet och du har chans att vinna denna exklusiva vattenkanon, signerad av Outsidez! www.groove.st

GÖR DIG SJÄLV

U
N
I
K

UFF

DUSTED
"When We Were Young"
Go Beat/Zomba

Trolsk, inbjudande och lagom mytisk brer *When We Were Young* ut sig. CD-illustrationerna är musikens spegel, jag känner mig som ett litet barn som (i drömmen?) utforskar en trollskog. Hjärtat bankar men jag smyger framåt utan att trampa på några kvistar för att leta efter mörkrets hjärta. Skogen är stor, träden är höga och ljuden är spännande. Jag hör röster, de lockar mig vidare. Jag hoppas att Rachael Browns sång vill mig väl i *Hurt You*, men den når för långt och släpper inte taget om mig. Dusted är Faithless introverta syster och Rollo är magikern. Rollo är magikern. Kärlek.

Gary Andersson

THE AWESOME MACHINE
"Hey It's 2 o'clock....It's Ugly or Nothing"
People Like You/MNW

Efter smakprovet med den självbetitlade EP-plattan, och medverkan på ett otal stoner-rock-samlingar, har Göteborgs stonerrockare The Awesome Machine nu äntligen släppt sin fullängdare. Låtmaterialiet är putsat och utan lika mycket Kyuss-influenser som förut, annars är soundet minst lika hårt om inte hårdare. Det som producenten Roberto Laghi misslyckades med förra gången verkar nu istället Andy La Rocque ha lyckats med. Dynamiken är avsevärt större och mer vidsträckt. Christian Smedströms gitarr träder fram och ställer sig i rampljuset men dominerar ändå inte totalt. Låtidéerna och arrangemangen är fler, man törs testa sig fram och är inte rädd för att experimentera, vilket till exempel både munspelet och orgeln visar prov på.

Thomas Olsson

BIG L
"The Big Picture"
Rawkus/Playground

Vi har fått vänta länge men nu är äntligen uppföljaren till 1995 års *Lifestylez of da Poor and Dangerous* här. Debuten spelades in redan 1992 när Big L var 18 år gammal men skivbolagsstrul och det faktum att Big Lamont Coleman mördades i Delano Village Projects i Harlem i februari förra året har gjort att det dragit ut på tiden. Plattan innehåller både gamla låtar som mästerverket *Ebonics* och *Casualties of a Dice Game*, samt nytt material varav delar torde ha färdigställts efter Big L:s död. L är en riktigt bra MC och kan konsten att berätta en historia vilket han visade redan på debut, och de låtar där han ensam får fritt spelrum är genomgående riktigt bra. Tyvärr känns det som om man på många av spåren tagit gamla rhymes ur arkiven och totat ihop en hel låt av dem med hjälp av någon gästartist, dessa als-

ter känns ibland lite torftiga. Gästlistan är alltså lång och rymmer både väntade namn som Guru och folk från Digg In The Crates samt överraskningar som Kool G Rap och 2Pac! Soundet är modernt och bland producenterna märks Ron Browns och storheter som Pete Rock och DJ Premier, men sammantaget är skivan ändå något av en besvikelse. Efter den lysande debut, och Big L:s grymma insats på D.I.T.C.-plattan hade jag hoppats på storverk istället för bara gott hantverk.

Daniel Severinsson

THE WEAKERTANS
"Left and Leaving"
Bad Taste Records

Caféet eller soffan, det här är musik att krypa ner och gosa till. Lugna sköna låtar. Man bara sjunker ihop och njuter. Den går även bra att dansa tätt ihop till. Det är lyckat helt enkelt. Även om några låtar är lite mer popiga är det inte det som märks mest, utan de där lite jazzinspirerade balladerna. Som sista låten *Slips and Tangles*. Den som väntar på något gott. This is it baby, this is it...

Tove Pålsson

LES GAMMAS
"Exercices De Styles"
MINUS 8
"Elysian Fields"
Compost

Äntligen verkar sydtyska Compost Records ha tagit sig i kragen och letat upp en trio som inte bara är kompetent utan också intressant och svängig. Nu-jazztendenserna och funkkänslan varvas med skön cocktailpop och brasilianska rytmer på ett nästan banbrytande sätt. Deras tolkning av *Why Not Take All of Me* är en långsam groovig historia, Ingrid Sertso's gästtande stämma i *Love to Be* för tankarna till Einstürzende Neubautens *Blume*, och i *Chasin' the Double Six* låter de ett storband komplettera med musikaliska attacker där Jimi Tenor skulle ha lämnat ett tomrum. Vad Les Gammass stallkamrater har siktat mot hela tiden fullbordas här och jag vågar säga att föregångarna är helt utklassade.

Minus 8:s musik är däremot lika trist som förutsägbar. Sambarytmerna finns, likaså de obligatoriska ekodränkta tvårföljterna och akustiska gitarrerna. Det märks direkt att Minus 8 inte är ett band – *Elysian Fields* är helt befriad från den känsla som ett något snett placerat slag vid en livesession ger.

Pigge Larsson

VIRUS 7
"Sick in the Head"
Metalblade?

Lite Rollins, lite Pantera och en dos rap-metal. Resultatet är tyvärr ordentligt trist. En krystad attityd och torftiga låtar. Det blir plågsamt att lyssna igenom plattan. Ja, det blir pinsamt. När Virus 7-plattan stoppas in i

redaktionens dator för avlyssning så kör helt plötsligt virus-programmet igång! Det säger väl allt? Sick in the head? Ja, kanske det?

Johnny Jantunen

HEPCAT
"Push'n Shove"
Hellcat/MNW

Skamusik kan vara ganska enahanda. Men inte när den spelas av Hepcat! Det amerikanska sjuannabandet söker sig tillbaka till genrens rötter, väjer inte för bluebeat eller rocksteady och tillför även små element från jazz, r'n'b och soul. Resultatet blir en mångfacetterad och skickligt genomförd platta med högklassigt egentillverkade låtar. Efter elva år har Hepcat fortfarande mycket att ge.

Robert Lagerström

BESEECH
"Black Emotions"
Pavement Music/MNW

– Hej och välkomna till matrutan. Mitt namn är Christian Silver [producer] och i vanliga fall spelar jag trummor i Cemetery, men ikväll tänkte jag laga mat. Nu när hösten närmar sig ska jag testa Beseechs egen "darkwavesoppa".

Ingredienser:

6 dl svulstiga försök att skapa gotiska stämningar

4 dl inlyssningar på 80-talets svartrock, främst då sena Sisters of Mercy och Fields of The Nephilim

1 dl sound från Cemeterys, Paradise Losts och Sisters Of Mercys gitarrer

4 msk sångförsök att härma Carl McCoy (sångare i Fields..)

2-3 tsk Type O Negative och Pain för att strö över soppan

Till detta bör man dricka en flaska rödvin och gärna studera gamla Paradise Lost-omslag, speciellt då runt *Draconian Times*. Omdöme:

När de två första skedarna slunkit ner känns soppan helt underbar, men så kommer eftersmaken. Beskheten sätter sig i gommen och vill inte släppa taget, smaklökarna domnar och till slut ställer jag bort tallriken.

Thomas Olsson

PRAM
"Museum of Imaginary Animals"
Domino/MNW

Prams musik pralar fram som ett surrealistiskt rymdskepp i en till synes gul överklighet. Det jazzar lite här, snurras lite beats där. Ett leksakspiano struttar fram en trettonsslinga hämtad ur något bortglömt verk av Steve Reich. Alice Coltrane möter The Fall och kärlek uppstår. Men ack så ofarligt, likt en fjäder svävar Pram iväg och av dess färd genom mina hörselgångar märks bara ett dun och en avlägsen trumpet.

Fredrik Eriksson

UNDERWORLD
"Everything, Everything"
JBO/V2

Aah, liveskivor. Det finns lite olika tillvägagångssätt när mestadels elektronikbaserade band ska spela live. En del kör med DAT (Moby, Chemical Brothers) eller PowerBook (Aphex Twin), andra tar upp mixerbordet och syntarna på scen, med allt vad det innebär i fråga om chans till improvisationer och risk för missstag. Underworld har dessutom en stundtals gitarrspelande vokalist, vilket definitivt ökar livekänslan. Sedan finns det några olika sorters liveskivor. Ett fåtal artister släpper liveskivor med nytt okänt material (Stigh Strandh vs Rutherford, Pete Namlook), de flesta behandlar formatet som en slags Best-of-samling. Underworld är inget undantag, större delen av *Everything, Everything* består av före detta singelsläpp. Låturlvalet är egentligen det enda marginellt negativa med skivan – hälften av låtarna kommer från senaste studioalbumet. I stället för vecka *Jumbo* kunde vi fått liveversioner av *Dirty Epic* eller *Dark & Long*. Men vad är väl en bal på slottet...

Everything, Everything är Underworld på topp. Snycigt inspelad, med precis rätt mängd publikkljud – så att man rycks med snarare än irriteras av de där skrikande idioterna. Över lag är det väldigt bra låtar i bra versioner – särskilt avslutande *Born Slippy Nuxx* och *Rez/Cowgirl*. Jag kommer alldeles säkert lyssna mer på *Everything, Everything* än vad jag gjorde på *Beaucoup Fish*.

Henrik Strömberg

J MASCIS & THE FOG
"More Light"

Virgin
Glädjetårarna rann nerför kinderna när jag satte på *More Light* första gången. Det var en tomhet som fylldes. Något som saknats. Något försvunnet som hittat tillbaka. Forne Dinosaur Jr-frontfiguren J Mascis lyckas fullt ut. Han fyller tomrummet efter sig själv med sig själv. På samma omisskännliga sätt framförs låtarna. Hans klagande, sårade sång. De enkelt uppbyggda poplåtarna. Och framförallt det skimrande gitarrspelet. Jag är övertygad om att om Mascis levte samtidigt som Michelangelo, så hade det varit han som målat Sixtinska kapellet. J Mascis sätt att spela gitarr påminner om att måla. Stora penseldrag som bakgrund, något att bygga vidare på. För ingen nu levande person kan som Mascis få en gitarr att låta så lidande och sorgsen och i samma sekund sprudlande glad. Fast hade Mascis levat då hade han förmodligen bränts på bål. Det gjorde man med folk som man trodde var i förbund med djävulen. På *More Light* finns låtar som både kan sätta hjärtan i brand, som *Where'd You Go*, till att få dig fullkomligt bindgalen och

dansa runt tills du utmattad faller ihop, titelspåret och *Same Day* är bara två exempel. Denna skiva kunde inte komma mer passande nu när mörkret kommer närmare. Köp den och gråt.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER
"Acid Jam 2"**Woronzow/import**

De skulle kunna gjort det enkelt för sig, gäng-et kring skivbolaget Woronzow och gjort en väntad uppföljare till den tio år gamla *Acid Jam* som var en improvisationsskiva bestående av två tjugominuters jam. Men den här gången blir det delvis något helt annat, jammandet finns kvar men mer sansat och vi får 14 helt olika mästerverk. Det handlar om Tony Hill från High Tide vars gitarrspel är drömligt, Adrian Shaw som gör egna underbart elektroniska *Tanz Mekkanik* och tillsammans med Nick Saloman gör de monotont vackra *Funeral Ballet Music* och *Deep Space Divers*, en stortatad spacerocklåt med glimten i ögat. *Desert Sands* är en Adrian Shaw- och Rod Goodway-komposition och det blir *Magic Muscle* i en av sina bästa stunder. Nick Salomans egna låtar är klassisk Bevis Frondrock. De legendariska figurer från 60- och 70 talet som bidrar till denna skivas förträfflighet är Andy Ward, Steve Broughton, Simon House, Bari Watts, men det finns också medlemmar från Woronzows nyare band The Alchemysts och The Lucky Bishops. Frågan är om det någon gång lär dyka upp en mer gedigen, psykedeliaindränkt samling?

Jonas Elgemark

ROBBIE WILLIAMS
"Sing When You're Winning"
Chrysalis/EMI

Jag älskade Robbie när han var den lönnfete, knarkande förloraren som släppte halvsula, men charmiga, singlar i väntan på att förlora sitt skivkontrakt och bli evigt bortglömd. Och jag gladdes verkligen med honom när han plötsligt reste sig på nio och blev en smärre superstjärna. Jag gillar fortfarande Robbie. Men jag har väldigt svårt för att säga någonting snällt om den här skivan. Robbie gör ingenting riktigt bra. Inte rock, inte dansmusik, inte... tjä, vad fan det nu än är han försöker göra. Duetter med Kylie brukar inte kunna misslyckas (Neil Tennant, Nick Cave, Jason Donovan), men Kylie och Robbie är hur tråkiga som helst tillsammans. Hela Robbies skivkarriär bygger egentligen på att man anstränger sig för att gilla hans låtar eftersom man tycker om honom som person. Jag är ledsen Robbie, men jag orkar inte längre.

Thomas Nilson

MORBID ANGEL
"Gateways to Annihilation"
Earache/MNW

Sedan debuten 1989 är Morbid Angel från Florida kungarna av death metal, ja många tycker nog att Morbid Angel är death metal. Det finns knappast ett band i genren som sluppit undan jämförelser med Morbid Angel och inte många – om ens några – har kommit upp i samma klass som dödsmetallens förgrundsgestalter. Det som från början var jämförelsevis rak death utvecklades så småningom till mer komplicerad musik med snarast psykedeliska influenser. Inför förra plattan hoppade sångaren David Vincent av och byttes ut mot Steve Tucker och trots vissa intressanta idéer lät det ofärdigt och ganska långt från groovet hos gamla klassiker som *Blessed are the Sick*, *Altars of Madness* eller *Domination*, bandets nytändning från 1995.

Men på *Gateways to Annihilation* har bitarna fallit på plats. Morbid Angel gör återigen säregen och stor musik och Steve Tucker sjunger bättre. De experimentella inslagen från förra plattan har integrerats mer i musiken och blandats snyggt med de tunga, lunkande dinosaurieriffen som känns igen från *Domination*. Kanske med hjälp av gitarristen Erik Rutan som spelade på *Domination* och nu är tillbaka i bandet. Gammal är definitivt äldst. Och elakast.

Karin Lindkvist

DIVERSE ARTISTER
"Talkin Inside the Beat"
Talkin Loud/Border

I samband med att Talkin Loud fyller tio år släpps den här samlingsplattan. Den bjuder på blandade stilar ur bolagets rika flora. Lysande jazz och d'n'b levereras av Krust, några trevliga spår får vi av 4hero och Urban Species, medan Roni Size/Repraizent visar upp en tråkigare sida (Peter Kruders remix av *Heroes* känns lite väl uttjatad). Avslutande spåret med DJ Venom är en skön avslutning på denna splittrade samling.

Pigge Larsson

RUNAWAYS
"Progress"
Ultimate Dilemma/Playground

Runaways står för intelligent brittiskt hiphop-liknande jazzsväng fyllt av flöjter, trumpet, saxofoner, gitarrplock, stråkar, klaviaturer och synttrummor (!) som jag (som ni kanske redan förstår) gärna återvänder till. A.J. Kwame och Joe 2 Grand verkar lyckas med allt och rapparna de använder agerar avslappnat och säkert samtidigt som Sylvia Powell sjunger myndigt på *Broken Love*. Jag upptäcker inga brister i *Progress*, vet inte om någon annan gör det heller.

Gary Andersson

SCOTT WALKER
"Scott 1"/"Scott 2"/"Scott 3"/"Scott 4"
Fontana/Universal

Det finns fortfarande en uppfattning om Scott Walker som något slags svärmorsunderhållare med vråkiga stråkarangemang. Jag uppfattar honom snarare som en intellektuell hårding i en rigid genre. Men det som är styrkan är samtidigt svagheten – de stora känslorna filtreras genom intellektet, och det blir bitvis för exakt, för skärpt. Detta intryck förstärks när musiken hamnar på CD. När serien av hans fyra första soloskivor släpps ännu en gång, i remastrad form, har man fortfarande inte lyckats återskapa närheten i de dessvärre svåråtkomliga engelska originalpressarna. Vad vi får är approximationer av den glödande närvaron i Jacques Brel-tolkningen *My Death* från första plattan, en ihåligare *If You Go Away* från trean och en bra men inte briljant *Scott 4*. Någonting saknas helt enkelt, något som kanske inte hörs men som definitivt känns.

Annars är det som folk brukar säga, att fyran med enbart originallåtar är den bästa, utan en enda dålig låt, egentligen ofattbart bra. Solodebuten å sin sida har sina odiskutable höjdpunkter som *Angela*, och tvåans stundtals smått burleska utspel, som i eldiga *Jackie* och skroderande *Next*. I en överblick blir det bättre och jämnare ju längre fram i skivkvartetten man kommer. Alltså är det synd att CD:na, hur remastrade de än är, bara presenterar halva musiken, med det mest essentiella i störande avsaknad.

Peter Sjöblom

THE GO-BETWEENS
"The Friends of Rachel Worth"
Clearspot/Border

Återföreningarna står som spön i backen, nu är det Go-Betweens tur. Fast återföreningen består bara av ledarduon och låtskrivarna Grant McLellan och Robert Forster. I övrigt består bandet av nya namn, vilket också märks i det bitvis opolerade soundet. Trots det finns ändå elegansen kvar, den högburet australiensiska. En av de faktorer som gjorde Go-Betweens stora under 80-talet var den dynamik och spänning som skapades genom McLennans och Forsters låtskrivartemperament. På *The Friends of Rachel Worth* märks det alltför väl att de båda verkat som soloartister det senaste decenniet: bådas låtar smälter aldrig samman, utan blir separata enheter på skivan. Även om det är bra, tycker jag att det känns som att McLellan/Forster behöver tid på sig för att lära känna varandra igen för att magin åter ska frodas.

Magnus Sjöberg

RANCID

**NEW ALBUM
OUT NOW**

WWW.RANCIDRANCID.COM
FOR AN EXCLUSIVE RANCID INTERVIEW
AND FREE DOWNLOADABLE MP3S

WWW.HELL-CAT.COM
PO BOX 10574 1001 EA AMSTERDAM THE NETHERLANDS

Get your Epitaph & Burning Heart CDs now for a baaadasssss price & ask your local punk dealer for the **PUNKPLOITATION** video!

containing 15 Epitaph & Burning Heart Videos, including **Pennywise, Millencolin & Dropkick Murphys!**

PUNKPLOITATION!

**THEY'RE
TIGHT,
TOGETHER
AND
MEAN!!!**

**Pennywise • Samiam • Dropkick Murphys • The (International) Noise Conspiracy
The Get Up Kids • Millencolin • Liberator • The Dwarves • The Hives • Beatsteaks
The Bouncing Souls • No Fun At All • Raised Fist • Agnostic Front • Midtown**

**IT'S THE MEANEST
DEAL IN TOWN!**

**GO GET EM
SUCKA...**